

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

ještě ani neskončila sezona současná a už jsme zahájili zkoušení první premiéry sezony nové – Tři mušketýry. Dramatizaci slavného Dumasova románu pro naše divadlo připravila režisérka Hana Burešová se svým manželem dramaturgem Štěpánem Otčenáškem. Na první zkoušce se šlo na padesát účinkujících, kordů bylo poněkud méně, neboť v obsazení se samozřejmě vyskytují i děvčata. K významné roli se uprostřed svých mateřských povinností vrací Alena Antalová. Právě proběhly i konkursy na roli, kterou má hrát desetiletá holčička – jedná se o překvapení vyplývající z koncepce paní režisérky. Ovšem v mušketýrech nehrají převážně ženy, uvidíte mnohé z našich herců a navíc například hned dva ze tří (vlastně čtyř – nikdy jsem vlastně nerozuměl tomu, proč se „Čtyři“ jmenují „Tři“) mušketýrů hrají noví členové našeho divadla, čerství absolventi JAMU Michal Isteník a Jaroslav Matějka - ti kordy samozřejmě potřebovat budou.

Režisér Gustav Skála dokončuje přípravy inscenace komické operetky Mam'zelle Nitouche – jedná se o poslední inscenaci sezony současné – ovšem právě tento letitý klenot otevře již čtvrtý ročník našeho festivalu Dokořán pro hudební divadlo Brno 2008. V průběhu jednoho týdne můžete u nás zhlédnout celou řadu představení z naší republiky i ze zahraničí, a tak konfrontovat výsledky různých přístupů k inscenování divadelně-hudebního žánru, který v současné době vévodí světovému divadlu. Naše divadlo chystá pro Vás v rámci tohoto festivalu mimořádný zážitek, kterým je koncertní představení muzikálu Jesus Christ Superstar, při němž bude zpěváky doprovázet padesát muzikantů.

Při návštěvě našeho divadla zkuste zajít na dvoranu, kde byla 5. května otevřena zahradní restaurace Jardin... Můžete sami ověřit její kvality a především klidnou pohodu tamního posezení.

Konec měsíce června však pro nás tentokrát nebude znamenat samozřejmě ukončení současné divadelní sezony. Na počátku měsíce července odjíždíme odehrát několik představení na Novou scénu v Bratislavě a 6. července nás pak čeká slavnostní představení Koločavy, které si pro oslavy 200 let založení Moravské zemské knihovny vybralo vedení této instituce. O prázdninách jedna část našeho divadla zajíždí na turné do Španělska a další pak bude hostovat v Lucembursku a Německu.

Po skončení divadelních prázdnin bude dokončena inscenace Tři mušketýrů a zároveň zahájíme zkoušky muzikálu Peklo.

Za všechny své kolegy Vám přeji krásné prožití letošního léta a těším se s Vámi opět na shledanou v obou hledištích Městského divadla Brno.

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Veronika Poláčková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

133. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 5. 2008

Červen
2008
14. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

Petr Štěpán

Herec Petr Štěpán ukončil JAMU v roce 1996, od září téhož roku je v angažmá MdB. Je držitelem prestižní **Ceny Thálie 2007**, kterou obdržel za svůj mimořádný herecký výkon v muzikálu Čarodějky z Eastwicku, kde vytvořil roli Darryla van Horna. Návštěvníci Městského divadla jeho herecké výkony mohli také ocenit v rolích Bernarda (Smrt obchodního cestujícího), Cassia (Othello), Alexeje Bulanova (Les), Horáce Boucheta (Hra o lásce, smrti a věčnosti...), Romea (Romeo a Julie) a v řadě dalších. Za sezonu 2006-07 získal cenu nejpobulárnějšího mužského herce v anketě Křídla revue Dokořán. Na snímku jefa Kratochvila v roli ďábelského návštěvníka Eastwicku Darryla van Horna v muzikálu Čarodějky z Eastwicku, režie Stanislav Moša, kostým Andrea Kučerová, (Snímek pořízen v Muzeu města Brna Špilberk.)

Wiener Stadthalle, halle F

Vznik plakátu na
videňskou premiéru

Ondřej Zicha,
Markus Neugebauer,
Elisabeth Sikora
a Stanislav Moša

Markus Neugebauer
s dětským sborem

Peter Grüber
a Stanislav Moša

Představitelka
vypravěčky Elisabeth Sikora
a scénograf Ondřej Zicha

Od 1. do 19. října uvede v rámci oslav
svého padesátého výročí
vídeňská Stadthalle kultovní muzikál
z dílny Andrewa Lloyd Webbera
**„JOSEPH AND THE AMAZING
TECHNICOLOR DREAMCOAT“**,
v režii Stanislava Moši, na scéně Ondřeje Zichy,
v choreografii Igora Barberiče
a kostýmech z ateliéru Andrey Kučerové.
Po boku herců z německy mluvících zemí
se představí i sólisté Městského divadla v Brně

Markus Neugebauer, Stanislav Moša,
Elisabeth Sikora, Ondřej Zicha
a Peter Hanke

Zemřel novinář Jaroslav Parma

Ve věku nedožitých 69 let, smířen s Bohem i lidmi, zemřel tiše v kruhu rodiny v úterý 6. května v Blansku jeden ze zakládajících členů Syndikátu novinářů a dlouholetý člen jeho jihomoravské regionální rady Jaroslav Parma. Novinářskou kariéru začínal v brněnské redakci Lidové demokracie, poté pracoval v Blansku v redakci

okresních novin Nový život a nakonec byl šéfredaktorem týdeníku Týden u nás.

Dějištěm posledního rozloučení byl poutní chrám Jména Panny Marie ve Křtinách. Mezi stovkami přátel byli početně zastoupeni i brněnští novináři. Řečníci nad rakví zesnulého charakterizovali Jaroslava Parmu jako oblíbeného, vzácně dobrého a vstřícného člověka, nadšeného pro vše krásné, zaníceného betlemáře, obětavého spolupracovníka při výzkumu křížových kamenů a památných objektů, organizátora kulturního a společenského života, člena brněnského Klubu dobráků.

Člen řídicího výboru a předseda jihomoravské regionální rady syndikátu PaedDr. Libor Kalina připomněl, že Jaroslav Parma své spoluobčany, dění Blanska a jeho širokého okolí důvěrně a důkladně znal a proto jím řízené noviny se zasvěcenými texty a skvělými fotografiemi byly čtivým a vyhledávaným periodikem se širokým záběrem. Příkladně dbal na čistotu českého jazyka, kterou pečlivě chránil. Parma byl návštěvníkem a recenzentem premiér v brněnském Městském divadle. Měsíčník této scény Dokořán jeho recenze pravidelně citoval. Když Kalina vzpomínal na Parmovo působení v regionální radě syndikátu, zdůraznil, že byl členem aktivním a platným. Dokázal i do vypjatých jednání a situací vnést svůj pověstný klid, rozvahu, věcné a rozumné stanovisko. „Je těžké uvěřit, Jaroslave, že už se s Tebou neseťkáme. Budeš nám chybět a ještě více našim pokračovatelům. Protože učitelů, umějících předávat bohaté zkušenosti ze jména svou prací, svým osobním příkladem, je málo,“ končil své vyznání úcty k zemřelému.

Spolu s členkou řídicího výboru a místopředsedkyní regionální rady Helenou Kupčikovou a s předsedkyní Klubu novinářů-seniorů položil k rakvi zesnulého kytici květů

Bohumil Hlaváček

14. - 21. 6. 2008

IV. mezinárodní festival hudebního divadla

DOKOŘÁN

14.

15.00 hodin / DIVADELNÍ STUDIO MARTA
GODSPELL
JAMU / Brno

19.30 hodin / HUDEBNÍ SCÉNA
MAM'ZELLE NITOUCHE
Městské divadlo Brno

16.00 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA
ŠTĚSTÍ DAM
DAMU / Praha

19.30 hodin / HUDEBNÍ SCÉNA
HELLO, DOLLY!
Severočeské divadlo opery a baletu Ústí nad Labem

22.30 hodin / VELKÁ ZKUŠEBNA
DÁVNO, DÁVNO JIŽ TOMU
Moravské divadlo Olomouc

16.00 hodin / HUDEBNÍ SCÉNA
**TAJNÝ DENÍK
ADRIANA MOLEA
VE VĚKU 13 A 3/4**
Střeďočeské divadlo Kladno

19.30 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA
OSM ŽEN
Altes Schauspielhaus Stuttgart

16.00 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA
SONG PRO DVA
Slovácké divadlo Uherské Hradiště

19.30 hodin / HUDEBNÍ SCÉNA
LIMONÁDOVÝ JOE
Divadlo J. K. Tyla / Pízeň

18.

16.00 hodin / HUDEBNÍ SCÉNA
GASPARONE, ZÁHADNÝ LOUPEŽNÍK
Národní divadlo Moravskoslezské / Ostrava

20.00 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA
GAZDINA ROBA
Divadlo pod Palmovkou / Praha

15.30 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA
KYTICE
Janáčkova konzervatoř v Ostravě

19.

19.30 hodin / HUDEBNÍ SCÉNA /
KONCERTNÍ VERZE
JESUS CHRIST SUPERSTAR
Městské divadlo Brno

20.

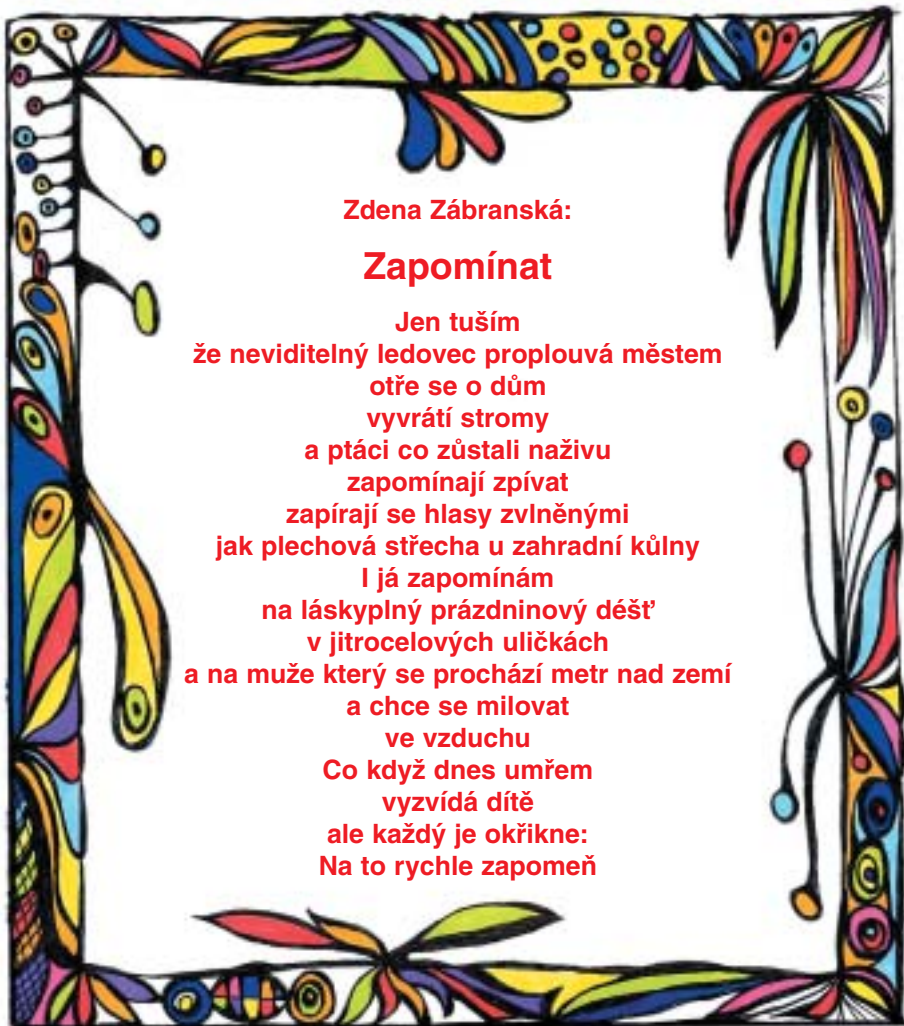
15.30 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA
ŠUMAŘ NA STŘEŠE
Městské divadlo Lublaň

19.30 hodin / HUDEBNÍ SCÉNA
KRÁL SE BAVÍ
Slovenské národní divadlo
/ Bratislava

21.

16.00 hodin / REDUTA
ZÍTRA SE BUDE...
Národní divadlo / Praha

18.30 hodin / ČINOHERNÍ SCÉNA
**MAŠKARÁDA
ČILI FANTOM OPERY**
Divadlo v Dlouhé / Praha

Zdena Záborská:

Zapomínat

Jen tuším
že neviditelný ledovec proplouvá městem
otře se o dům
vyvrátí stromy
a ptáci co zůstali naživu
zapomínají zpívat
zapírají se hlasy zvlněnými
jak plechová střecha u zahradní kůlny
I já zapomínám
na láskyplný prázdninový déšť
v jitrocelových uličkách
a na muže který se prochází metr nad zemí
a chce se milovat
ve vzduchu
Co když dnes umřem
vzývá dítě
ale každý je okřikne:
Na to rychle zapomeň

Můžeme se povznést k poznání toho, co se skrývá za jevy?
Zvíře to nedokáže, ale člověk ano. Poznáním, kterým je mu to
umožněno, je umění. Umění není vykoupením ze života, nýbrž
pouze krásnou útěchou v něm. Co to je sláva?
Pouhý odraz naší bytosti v hlavách jiných.

Arthur Schopenhauer, 22. února 1788, Gdaňsk
– 21. září 1860, Frankfurt nad Mohanem.
Významný německý filosof 19. století,
hlasatel pesimistické filosofie.

Markéta Sedláčková losuje
z klobouku Evy Hrbáčkové
vítězného diváka večera

Radce Coufalové se nechce
věřit, že už stokrát

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

Režie: Stanislav Moša

Závěrečná scéna
patří Darrylovi
v podání Petra Gazdika

*Dušan Vítázek, Kateřina Krejčová,
Zuzana Maurery, Markéta Sedláčková,
Petr Gazdík, Yveta Blanarovičová,
Dan Kalousek, Radka Coufalová, Igor Ondříček*

5. KVĚTNA 2008 JIŽ 100x!!!

*Petr Gazdík zase
naopak věří, že proběhne
také dvoustá repríza*

*Yvettě Blanarovičové
se v roli Alexy i v Brně
zatraceně líbí*

U ŠÁLKU KÁVY S HONZOU ŠMIKMÁTOREM JOHANA GAZDÍKOVÁ

...S DÁBLEM V TĚLE

Publikum ji zná jako Jane z Čarodějek z Eastwicku, Irenu z Novomanželského apartmá nebo Helenu a Kalypsó z Odyssey. Svatoušek, který pod nevinným andělským kučkem skrývá neposedně čertovské růžky. Tak se alespoň sama charakterizuje. Absolventka Janáčkovy akademie múzických umění Johana Gazdíková původně nechtěla jít v hereckých stopách své matky. Osudovou se pro ni (stejně jako pro mnoho jejích kolegů) stala inscenace *West Side Story* v Městském divadle. Teď má před sebou velkou výzvu: za režijního dohledu Gustava Skály zkouší titulní roli v slavné operetě *Florimonda* Hervého, Henriho Meilhaca a Alberta Millauda Mam'zelle Nitouche. Do této chvíle muzikálová herečka se na operetní debut těší, nezastírá ale respekt a taky trochu herecké trémy.

V operetě Mam'zelle Nitouche budete hrát hlavní roli. Jaká Nitouche ve vašem podání bude?

Mám o Mam'zelle Nitouche takovou představu, že žije v klášteře a hraje tam na matku představenou divadýlko té nejchytřejší, nejpijnější holky, aby vzápětí, když se nikdo nedívá, mohla provést nějakou lumpárnu. To je moje představa, kterou se pokusím zrealizovat.

Jak se vám zkouší s režisérem Gustavem Skálou?

Zatím se mi s ním zkouší velmi dobře. Strašně se mi na něm líbí, že ví, co chce, že má naprosto jas-

nou představu. Byla jsem na spoustě jeho her, a dokonce i na Mam'zelle Nitouche, kterou režíroval před několika lety v Pardubicích, tak o něm a o jeho práci částečně vím a můžu za sebe říct, že mu jako režisérovi hodně věřím a těší mě, že Mam'zelle Nitouche režíruje právě on.

Čím se bude brněnská inscenace lišit od té pardubické?

Určitě alespoň tím, že v ní budou hrát jiní herci – každý herec do hry přidává svou vlastní invenci. Také se bude lišit tím, že brněnská inscenace bude klasická opereta. Pan režisér dříve Mam'zelle Nitouche inscenoval trošku muzikálověji, byl tam jednodušší zpěv. Tentokrát je zpívání opravdu náročnější, jsme rády, že můžeme stát při zpěvu některých věcí, při kterých Mam'zelle Nitouche v Pardubicích mohla skákat a tančit (smích).

Jak obtížný je pro vás part chovanky Denisy de Flavigny alias Mam'zelle Nitouche?

Je to složité, velký úkol a taky výzva. Je to úplně jiné zpívání než muzikálový zpěv, kde se člověk může vyhlát a nemusí zazpívat všechny notičky. Tady jsou natvrdo napsané kantilény a je to velmi těžké zpívání. Ale doufám, že se mi to podaří a že mě tato role posune jinam, někam dál, co se týče techniky zpěvu.

Mam'zelle Nitouche je operetou, v níž vše dobře dopadne. Vyhovuje vám víc hraní v komediích nebo tragédiích?

Já mám raději komedie. Jako herečka i jako divák. V tomto světě, ve kterém žijeme, je pro mě lepší jít

se odreagovat na komedii než jít na nějaké těžké drama. Jsem takový člověk, který si umí udělat drama v životě, tak se v divadle raději směju a dělám, že se nic neděje.

Jane v Čarodějkách z Eastwicku, role v muzikálech Kdys tisíc klarinetů, Markéta Lazarová, Jesus Christ Superstar, Nana, Hair, Oliver! nebo Oddysea, vedle toho působení v G-studiu, například v muzikálu Jeptišky... Která z vašich četných rolí se vám hraje nebo hrála nejlépe?

Hrozná ráda si vzpomínám na Jeptišky, které se bohužel nehrály v Městském divadle, ale v G-studiu. Hrála jsem tam sestru Robertu, která byla úplně stejná jako já. Taky taková, že ze sebe dělala svatouška a potom udělala strašný čurbes. Myslím, že je to podobné, jak jsem si představila právě Mam'zelle Nitouche, a že to na mě sedí. Já jsem taky takový svatoušek, který všemu přikyvuje, a potom někde strašně skáču a křičím – takový anděl s ďáblem v těle.

Takže vám obsazení do připravované operety sedlo jako ulité?

Sedlo a jsem za to strašně vděčná. Teď už jen se to naučit zpívat.

Ve zpěvu ale děláte pokroky. Myslíte si to například i divadelní kritik Jiří P. Kříž, který o vašem výkonu v koncertním představení Jazz Side Story napsal toto: „Pracuje na sobě i Johana Gazdiková, je už hlasově čistější.“ Což je od něj vlastně pochvala.

Jo? To jsem ani nečetla. Tak to je super. Když to přeše on... (smích)

Jak se vůbec díváte na divadelní kritiku?

Raději se řídím podle diváka. Kritika může někdy pochválit, a není to úplně právem. Jindy zase může hanět a to vám může ublížit – protože se třeba zrovna někde něco říká, tak to kritika taky napíše. Takže je pro mě důležitější, co na hru řekne divák – jestli zatleská, kde se směje a tak.

Minulou sezonu jste o sobě dala nejvýrazněji vědět v muzikálu Čarodějky z Eastwicku v roli Jane. Čerpala jste inspiraci z filmové adaptace románu Johna Updikea, kde vaši postavu hrála Susan Sarandonová?

Samozřejmě jsem se na ten film dívala a dívala jsem se na něj i studijně. Všechny tři ženy – ať Cher, Susan Sarandon nebo Michelle Pfeiffer – jsou v tom úžasné. Ale bohužel filmová verze je jiná než muzikálová a příběh je tam trochu o něčem jiném. My jsme si spíš musely najít nějakou svoji polohu – už tím, že ve filmu byly zralejší ženy, asi jim nebylo... třeba osmadvacet. Takže je to o něčem jiném, ale ten film mám strašně ráda.

Pocházíte z herecké rodiny, přesto se zeptám: Jak jste se k hraní dostala?

Já jsem samozřejmě nechtěla být herečkou. Maminka nás k tomu

vždycky vedla a chtěla, abychom byli herci. Byla jsem ale takové to dítě, že když něco chtěla maminka, tak já just ne. Později, když se v Městském divadle začala dělat West Side Story, řekla jsem si, že vlastně asi chci být herečkou a že bych chtěla jít na konkurz, tak jsem tehdy dělala dodatečný konkurz a vzali mě. A bez maminky jsem se za pomoci Aleny Antalové připravila na JAMU a tam mě taky přijali.

Mnozí herci své děti od herecké profese odrazují. U vás to tedy bylo naopak?

NENAHRADITELNÍ

Ano. Ale teď jsem to já, kdo nechce, aby z mého dítěte byl herec.

A možná si stejně jako vy řekne: A just budu.

Myslím, že bude tím, čím bude chtít. Zatím se herecky projevuje velmi silně, ale když bude chtít být něčím jiným, tak se vůbec nebudu zlobit.

Jak vzpomínáte na svá studia?

Těžce. Měli jsme ještě na škole hrozný dril, který dnešní studenti už nemají, a myslím si, že je to dobře. My jsme měli všechno zakázané. Pět hodin denně jsme tančili, neměli jsme vůbec na nic čas, a co se týká divadla, měli jsme všechno zakázané, nesměli jsme hostovat. Takže jsme se s nimi pořád hádali, protože spousta z nás hostovala, třeba v tomhle divadle. Bylo to nepříjemné, protože si myslím, že škola je fajn a je dobré ji mít, ale praxe je praxe. Je to stejné jako vykládat dítěti, jak má hladit psa. Když ho nepohládá a nevidí, co ten pes cítí, nikdy nebude vědět, co to je. Můžete se učit na zkušebně krásně zpívat a zazpíváte všechno, potom vás strčí na jeviště, zajíknete se... a konec. Jde o to, kolikrát na jevišti jste, záleží na tom, aby reži-

V muzikálu
My Fair Lady (ze *Zelňáku*),
režie: Stanislav Moša

S Jakubem Uličníkem a Zdenou Herfortovou v dramatu *Novomanželské apartmá*, režie: Stanislav Moša

sér nebo ředitel věděli, že máte talent, a i když to jednou zkazíte, tak to vůbec nic neznamená. Je to zkrátka o tom se ohrát.

Takže když jste začínala, mívala jste trému?

Strašnou. A mám ji pořád.

To říká spousta herců, ale na výsledných výkonech to potom není poznat.

Myslím, že to trochu poznat je, ale to toho herce musíte opravdu dobře znát. Je to pokaždé stejné – když jdete hrát nějakou novou věc, potřebujete ji zažít. Říká se, že premiéra není nikdy tak dobrá jako třeba desátá repríza. Čím víc to budete zkoušet a potom někomu ukazovat a ukazovat, tím víc si budete jistý v mluveném textu, zpívaném textu, pohybech a všem ostatním. Může se vám stát, že při písničce, při které jste stál a bál jste se, že ji neudýcháte, teď můžete běhat maraton a přitom zpívat.

S dalšími herečkami a známými ženami (Alenou Antalovou, Radkou Coufalovou nebo moderátorkou Janou Adamcovou) jste nafotila kalendář na podporu boje proti rakovině prsu. Vy jako představitelka února jste fotila v horách. Jak bude vaše fotografie se synem vypadat?

Fotili jsme u Nového Hrozenkova, na moravsko-slovenském pomezí. Nahoru nás vyvezla Horská služba. Byla jsem tam oblečená jen v takové suta-ně a fotili nás s mým chlapečkem Kubíčkem na sánkách. Házeli po nás sněh, už jsem byla celá zmrzlá a dítě mělo od té zimy úplně rudé ručičky, protože nemohl mít na sobě bundu, i když byl oblečený víc než já. Ale celá ta atmosféra kolem toho byla velmi pěkná a fotograf Petr Šebel byl moc milý.

Takže výsledkem bude jistě krásná fotografie za cenu osobního nepohodlí.

To bych tak neřekla, zkrátka byla zima. Ale mály má sněh rád a já taky. Takže to bude vypadat jako víla, která jede na saních a drží dítě.

Jak hodnotíte nápad bojovat proti rakovině kalendářem?

Myslím, že zaujmou spíš větší hvězdy, jako Alenka Antalová nebo Linda Rybová a další. Ty jsou podle mě zárukou toho, že se na kalendář někdo podívá. Jakákoli prevence je rozhodně užitečná, i kdyby to mělo zachránit jedinou ženu, která si řekne: Jo, tak já na to vyšetření půjdu. A toto rozhodnutí jí zachrání život. Určitě to za to stojí. Bude to moc pěkné a Masarykův onkologický ústav jistě udělá ještě další kampaň, takže to bude mít smysl.

Netáhlo vás to někdy herecky někam jinam, mimo Městské divadlo a Brno vůbec?

Netáhlo. Jsem strašně domácí a rodinný typ, a tohleto divadlo mám opravdu jako svůj domov a rodinu a nedám na něj dopustit. A i když jsem se odstěhovala do Prahy nebo jsem si říkala, že tu pro mě není práce a možná bych měla odejít jinam, nedokážu ho opustit a zba-vit se ho. Je ve mně pevně zakofeněné. Někdy jsem naštvaná a napadne mě to, ale nemůžu.

Máte nějakou veselou vzpomínku ze zkouše-ní?

Jé, tak zrovna teď si na nic nevzpomenu. Teď je třeba zkoušení takové celé veselé, doufám, že to takhle půjde i dál. Ale na nějakou konkrétní historku si nevzpomenu. Je toho spousta. Ono se vždycky něco stane, že někdo něco nepodá nebo někdo někam nepřijde.

Právě jsem si ale vzpomněla, že u Čarodějky z Eastwicku se například stalo, že jak mě tam všichni, co alternují Darryla van Horna (Martin Havelka, Petr Štěpán a Petr Gazdík, pozn. aut.) svlíkají jen tak decentně, při posledním představení mi můj bratr tak roztrhal košili, že i když je na cvočky, aby šla snadno rozepnout, tak on mi ji o-pravdu roztrhal. To mi přišlo vtipné, že zrovna on to na mě tak hezky trhá (smích).

Ta scéna u violoncella je vůbec taková odváž-ná...

Mně už to tak nepřijde. Horší mi přišla Odysseia, kde Gazdů hrál Odyssea. Nymfa Kalypsó, kterou jsem hrála, nad ním deset minut tančí erotický ta-nec a zpívá mu takovou tu ukolébavku na konci první půlky. Tak to se mi zdálo horší než Čaroděj-ky. Jinak je to taková sranda, třeba s Martinem Havelkou v roli Darryla van Horna, ten tam dělá strašně blbosti.

Foto: jef Kratochvíl

S Petrem Štěpánem v muzikálu *Čarodějky z Eastwicku*, režie: Stanislav Moša

Na vaší vizitce vedle v českých zemích velmi dobře známého jména Michael Prostějovský je za pomlčkou ještě jméno Kramer, jaké to má vysvětlení?

Jak možná víte, v roce 1983 jsem odešel do Německa, kde jsem pracoval přes 18 let v tamním rozhlasu. Vlastně dodnes žiji mezi Prahou a Kolínem nad Rýnem. Byl jsem nějaký čas ženatý a druhé jméno jsem získal po tehdejší manželce. Ponechal jsem si jej i po našem rozchodu z praktických důvodů. V 80. letech totiž nedokázal moje české příjmení „Prostějovský“ takřka nikdo přečíst nebo vyslovit. Zajímavé je, že moje dvojité příjmení platí pouze v Německu. České matriční právo jej neuznává. A já jej u nás doma také vlastně nepoužívám.

Prožil jste mládí v době, kdy učit se anglicky bylo téměř podezřelé. Kdo vás k tomu vedl?

Jazykové deficity jsem měl stejně jako všichni moji vrstevníci. Je to generační problém naší tehdejší společnosti. Cizí řeči jsem se vlastně učil za pochoodu a hlavně až v zahraničí. Nouze naučila i Dalibora na skřípky housí. Po svém odchodu do Německa v roce 1983 jsem začal intenzivně dohánět vše léty zanedbané.

Vládnete ještě jiným jazykem než angličtinou?

Především vládnou němčinou. Ta je totiž mým hlavním cizím jazykem.

Co považujete za svůj nejzdařilejší překlad?

Do stejné kategorie zdařilosti bych zařadil Jesus Christ Superstar, Josefa a jeho úžasný pestrobarevný plášť a Cats, tedy Kočky. Všechny tři ale jsou zcela rozličné svým charakterem a výpovědí. Nejtěžší pro mne byly Cats, protože obsahují řadu nepřeložitelných nonsensů, tedy jazykových zvukomaleb a také bylo nutné pro všechny kočky vymyslet česká jména. Naopak mě strašně bavila práce na Josefovi. Původní texty Tima Rice jsou velice hravé a bylo potřeba udržet jejich lehkost a vtipnost i v češtině.

Již několikrát jsem v rozhovoru s různými osobnostmi použil vámi přebásněnou otázku z libreta muzikálu Jesus Christ Superstar: Proč se Kristovi vše vymklo z rukou? Bylo chybou strategie v dobrém i zlém, že si zvolil špatnou dobu a zaostalou zem? Bez rádia, bez novin a televize se dá lidem těžko prodat sebelepší víze. Co ti další tam nahoře, vyšli mu vsťříc, koho vlastně kromě sebe cenil si víc? Svou smrtí Kristus navždy rekordy snad zlomil. Chtěl on zemřít dobrovolně nebo to byl omyl? Znáte odpověď na tuto otázku?

Na tuto otázku nezná odpověď nikdo. Vlastní muzikál Jesus Christ Superstar však jeho příběh líčí z pohledu souputníka Jidáše. Jde tedy o jakési Evangelium podle Jidáše, jehož autorem však jsou Tim Rice a Andrew Lloyd Webber. A zde snad najdeme odpověď v neměnné předurčenosti, ke které jejich Ježíš hledá a našel síly. V podstatě cestu mučedníka si ne zvolil, ale pokorně a odvážně ji na sebe převzal. To jednoznačně vyplývá z jeho dialogu s Bohem v Zahradách getsemanských.

Pokusil jste se také některý úspěšný český mu-

HOST DO DOMU

zikál (Nana, Markéta Lazarová, Svět plný andělů, Babylon, Sny, Máj a další) přeložit do angličtiny a nabídnout zavedeným muzikálovým domům v Londýně nebo New Yorku?

Existuje řada českých muzikálů, o kterých si myslím, že by mohly mít v zahraničí úspěch. Některé z nich jste dokonce jmenoval. Ale ono není jednoduché vzít text a přeložit jej do cizího jazyka. Vezměte to takhle: kolik lidí u nás je schopno skutečně kvalitně přeložit nebo přebásnit zahraniční libreto do češtiny, či napsat libreto původní? Kolik lidí v Anglii nebo Americe je schopno napsat jazykově kvalitní anglické libreto? A by jste chtěl a-bych byl schopen psát muzikálovou poezii ve více jazycích najednou? Dokáží sice psát novinářské články v němčině, věst přednášku nebo vystoupit živě v televizi či rozhlasové diskusi. Ale s aktivní angličtinou to už není zdaleka tak růžové, protože jsem v anglicky mluvících zemích nikdy delší dobu nežil. Svoji schopnost vytvořit kvalitní českou verzi zahraničního libreta vidím jako „jednosměrnou ces-

Se Stanislavem Mošou na premiéře muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, režie: Stanislav Moša

tu". Jde přeci o to, dokonale pochopit to, co původní autor vymyslel, včetně pocitů jeho i postav příběhu a k tomu najít v češtině ekvivalenty. Zkrátka vytvořit české libreto tak, aby působilo jako původní dílo.

Jste i uznávaným textářem, existuje libreto na váš vlastní muzikál?

V minulosti jsem spolupracoval na několika českých titulech jako textař. V roce 1976 jsem dokonce spolupracoval s předchůdcem MdB, tedy Divadlem bratří Mrštíků. V posledních letech jsem zase psal texty k muzikálové Popelce, upravoval a dopisoval texty v muzikálové Rusalce. Mám momentálně hoto-
vové libreto a příslib autorských práv na jeden sou-
časný světový bestseller odehrávající se v dávné
historii. Chtěl bych jej nabídnout
právě vašemu divadlu. Ale zá-
sadně nehovořím o svých plá-
nech, abych to nezakřiknul.

Jak by vypadal váš žebříček kvality kulturních světových muzikálů?

Samozřejmě mám velice rád všechny muzikály, na kterých jsem se podílel. Kromě výše jmenovaných je to především Evita, kterou mám již hotovou a která má mít ve vašem divadle premiéru v příštím roce. Myslím, že nejlepšími současnými autory původních příběhů jsou Tim Rice a Michael Kunze. Mám skutečně to štěstí, že se s oběma dobře znám a udržuji s nimi osobní kontakt. Tim Rice mě kupříkladu pozval v květnu na koncertní provedení svého muzikálu Chess (Šach) v londýnské Royal Albert Hall. Tento muzikál z roku 1986, který napsal se skladateli skupiny ABBA Andresonem a Ulveusem dostal nyní aktualizovanou podobu a byl to velkolepý zážitek. Pokud jde o Kunzeho, považuji všechny čtyři jeho původní muzikály (Elisabeth, Ples upírů, Mozart! a Rebecca) za naprosto

úžasně. Nesou pečeť evropského příběhu a naprosto světovou kvalitu. Také se po celém světě hrají. Byl bych rád, kdyby se některé divadlo u nás rozhodlo je uvést. Kromě toho samozřejmě mám rád celou řadu dalších. Ve stručnosti: Fantom Opery, Les Misérables, West Side Story, Rocky Horror Show, Sunset Boulevard, Čarodějky z Eastwicku, Hair, Kabaret, Chicago. Myslím, že když si vezmeme TOP 15 Broadwaye a TOP 15 londýnského West Endu, které najdete i v mé knize Muzikál expres, až na několik málo výjimek jde o úžasně tituly.

Koncert které skupiny byste rád navštívil?

The Queen a Freddie Mercury, Beatles, Mamas and Papas. Takže smůla. Nesplnitelné přání.

Koho považujete v muzikálovém showbusinessu za osobnost 20. století?

Nepovažuji za smysluplné hledat jednoho člověka a udílet mu tak statut „boha“. Vezmu-li však současné žijící, tak bych zcela jistě jako skladatele uvedl Andrewa Lloyda Webbera, producenta Camerona Mackintoshe, režiséry Trevora Nunna a Harolda Prince, scénografa Johna Napiera. Ti postupně vtiskli současnému světovému hudebnímu divadlu jeho dnešní podobu a kolem sebe soustřeďovali další významné osobnosti jako spolupracovníky. Zkrátka ovlivňovali celé to dění ve světě a ovlivňovali vlastně i nás v Česku. Mezi těmi již ne-

Na sklenici piva Guinness v londýnském West Endu s Karlem Albrechtem a Petrem Gazdíkem

*S dramaturgyní
Pavlinou Hoggard*

žijícími by jich bylo ještě více, ale tipnout seznam jmen nemá cenu. Ostatně, v mé nové knize, na jejímž vzniku má vaše divadlo mimořádnou zásluhu, se o nich dosti podrobně píše.

Litujete času a práce, kterou jste věnoval některému z muzikálů, jehož jevištní provedení vás zklamalo?

Ne. V dobách „předrevolučních“ by se nějaká ta nevydařená inscenace jistě našla. Ale i neúspěch nebo nepovedená věc má pro zúčastněné přínos alespoň jako poučení. Musím zaklepat, ale se všemi inscenacemi po roce 1990 jsem byl spokojen.

Znáte nějaký literární příběh, který by si zasloužil muzikálové zpracování?

Mám jich hned několik. Ale, když dovolíte, nechci touto cestou případně inspirovat konkurenci. Předpokládám, že Dokořán čtou i jiní lidé, než příznivci Městského divadla Brno.

Byl jste spokojen s prací muzikálového tvůrčího týmu Městského divadla Brno?

Když uvedlo Ježíše, viděl jsem inscenaci až při generál-

ce a tak říkajíc jsem se „kochal“ hotovým představením. Při Josefovi šlo o českou premiéru, a tak jsem byl jako autor českého libreta přitomen zrodu inscenace již od korepetic. A byl jsem nejen nadšen kvalitou souboru a kreativního týmu, nýbrž i jejich zájmem o věc a plným nasazením. MdB má skutečně nejlepší muzikálový soubor u nás. Jeho členové jsou vynikající zpěváci, tanečníci a herci v jedné osobě tak, jak to známe z Londýna, New Yorku, Vídně a z dalších měst, kde se muzikál pěstuje na té nejvyšší profesionální úrovni. Vzhledem k tomu, že se světovým muzikálem zabývám i jako autor rozhlasových pořadů, knihy a člověk, který tento obor přednáší na vysoké škole, dostávám se v zahraničí s mnoha lidmi do kontaktu i z tohoto důvodu. A musím říci, že vaše divadlo má především mezi londýnskými držiteli práv naprosto úžasnou pověst. A vytvořit si právě tam pozici toho správného partnera a tvůrce ukázkových inscenací není vůbec jednoduché a není to samozřejmě ani náhoda. Získání licence totiž není jednoduchou záležitostí. Muzikál totiž není prací prášek, kde výrobci jde o to prodat ho co nejvíce. Anglickým držitelům práv se jedná především o to, aby i zahraniční inscenace měla co nejvyšší kvalitu. A bez této záruky licence zkrátka neposkytnou. Získané peníze za ni jsou až na druhém místě. A když některé brněnské verze dávají za vzor, o něčem to vypovídá.

Na čem pracujete, co můžeme čekat za dílo z vaší pracovní?

Pro letošní rok jsem plně oddán své knize Muzikál expres a připravě Evity.

Jste spokojený člověk?

Pokud jde o práci, snažím se pro každou věc udělat maximum. Rád sklízím i ovoce svého počínání. A spokojený člověk v zásadě jsem. Moje filozofie totiž je, vychutnat si to, co mám, a ne stále nářikat pro to, co nemám.

*Otázky položil a fotil
Jef Kratochvíl*

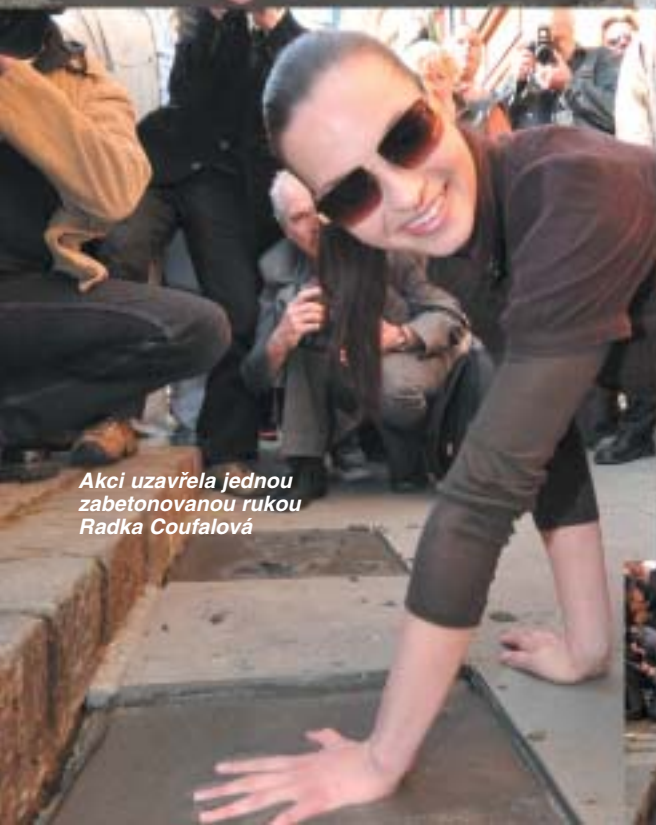
*S režisérem
Stanislavem Mošou*

Jako první se do betonu vnořil Jan Apolenář

Akci bedlivě sledoval primátor města Brna Roman Onderka se svou sestrou

Akci uzavřela jednou zabetonovanou rukou Radka Coufalová

Radka Coufalová a Jiří Mach

Došlo i na jefa Kratochvila

RECESNÍ CHODNÍK „SLÁVY“ PŘED BUDOVOU ČINOHERNÍ SCÉNY MDB NA LIDICKÉ ULICI BYL OBOHACEN O DALŠÍ OTISKY – HERCE ERIKA PARDUSE, REŽISÉRA ZDEŇKA ČERNÍNA, HUDEBNÍCH SKLADATELŮ PETRA KOFRONĚ A VLADIMÍRA FRANZE, HEREČKY RADKY COUFALOVÉ, HERCE JANA APOLENÁŘE, ŠÉFREDAKTORA REVUE DOKOŘÁN JEFA KRATOCHVILA

*Ovšem nejvíce reportéry
připoutal mnonásobně oceněný
Erik Pardus, ruce pro jistotu
otiskl tři, kde vzal tu třetí, bůh ví*

Na dlouhou dobu budou v betonu otištěny také ruce režiséra Zdeňka Černína

Hudební skladatel Vladimír Franz se svým partnerem

Čisté ruce mají jak Radka Coufalová, tak Stanislava Mošá

Hudební skladatel Petr Kofroň si ruce poněkud ušpinil

Tak to tedy v Praze nemáme, konstatoval Vladimír Franz

Rodina Smutných byla celkem veselá

Poslední svobodné dny senátora Richarda Svobody. Za několik hodin se stane dáma v zeleném jeho zákonitou manželkou. Stanislav Moša gratuluje.

rozhovor, myslela sis, že je to vtip, proč?

Protože nejsem zvyklá, že mi volá někdo jako ty v deset hodin večer.

Dobře a teď vážněji: jsi baletka, tanečnice, jak ses k baletu a tanci dostala?

To jsem čekala, chceš to vědět? Není to vůbec zajímavé a vtipné.

Byla jsem tenkrát vybrána mezi čtyřmi sty uchazeči o studium na taneční konzervatoři (jé podívej, zrovna jsem v televizi) smích... (Je tam klip od Prince a v něm je baletka). Kterou jsem úspěšně dokončila.

Byla to tvoje volba jít na taneční konzervatoř, nebo na tom měli zásluhu i tvoji rodiče?

Byla to moje volba, ale máma pracovala v divadle a já za ní často chodila. To prostě mě zkrátka oslovilo.

Co tvoje profesní spokojenost, jsi teď spokojená?

Ano, jsem spokojená, mám v divadle dost práce, která je různorodá a baví mě, v každém představení je trošku jiný styl pohybu a to mi vyhovuje více než tančit pouze v souboru klasického baletu.

Jaký je tvůj režim dne u divadla?

Ráno vstanu až poté, co potřetí posunu budík, udělám si silnou kávu a pokud cestou nezakopnu o mého kocoura, který škemrá o jídlo (má 11 kg), udělám si snídani, kterou ovšem jím po cestě na tramvaj, abych stihla ranní

ČERT TĚ VEM

VENDULA OTISKOVÁ

Z rolí na repertoáru

Jezerní víly, Labutě ad. / Máj
Swing / Čarodějky z Eastwicku
Tábor haličských cikánů / Cikáni jdou do nebe
Šprince / Šumař na střeše
Balet / Orfeus v podsvětí
Pauline / West Side Story
Bílé bytosti / Zahrada divů
Balet / Mam'zelle Nitouche
Setkal jsem se s Vendulou v jednom příjenném baru v centru Brna.
Dala si dvojku bílého vína a já jsem se hned zeptal....

Ahoj Vendy, můžu ti položit pár otázek?

Nenapišeš tam všechno, co řeknu, že ne?

Když jsme spolu mluvili po telefonu a já jsem se tě ptal, jestli s tebou můžu udělat

**S Vladimírem Strouhalem v komponovaném operetním pořadu Nedbaloviny
režie: Gustav Skála**

**S Petrem Gazdíkem
v muzikálu
Čarodějky z Eastwicku,
režie: Stanislav Moša**

**V operetě
Orfeus v podsvětí,
režie: Gustav Skála**

trénink. Potom mám většinou zkoušku, pak chvilku volna a zpět do divadla na představení a po představení konečně domů a druhý den opět posunuji budík...

Co dělají tví rodiče? Mají z tebe radost?

Maminka pracuje jako asistentka vedoucího, táta jezdí do Holandska na květinovou burzu a vozí květiny do ČR. Myslím, že jsou rádi, že dělám něco, co mě baví.

Co přítel, máš nějakého? Řekneš nám o něm něco?

Přítele mám, jmenuje se Petr. Pracuje v nakladatelské firmě jako vedoucí výroby a zároveň řídí svoji stavební společnost.

Máte nějaké plány do budoucna, třeba svatbu?

Postavit dům, zasadit strom, zplodit děti. Někde mezi tím je i ta svatba, ale vše má svůj čas...

Tvoje oblíbené jídlo, hudba, barva?

Maso ve všech podobách, nejraději POŘÁDNEJ, VELKEJ...HOVĚZÍ STEAK. Co se týče hudby, mám ráda folk, ale nejlepší je, když můžeme s přáteli posedět v hospůdce a hrát na kytary a zpívat třeba až do rána. Potom vážnou hudbu a někdy i tvrdou muziku, hlavně když uklízím. Oblíbená barva je hnědá a všechny její odstíny.

Co tvoje zdraví? Žiješ zdravě?

Snažím se zdravě jíst, pohybu mám taky dost, takže zdraví zatím slouží. Je to nejdůležitější v životě...

Co plánuješ na prázdniny?

O prázdninách malta, sluníčko, opalování, bazén, kolo...

*Dívkám z baletu volá po desáté večer
Robert Rozsochatecký a v normální
hodinu fotí jeř Kratochvil a Tino Kratochvil*

Ve velké zkušebně již řadu dní neúnavně pracuje režisér Gustav Skála se souborem Městského divadla na vzniku rozmarné operetky Mam'zelle Nitouche. Premiéra na Hudební scéně
7. června 2008

„MEMORY CYCLE TIME...“

V dubnu proběhla na jihomoravském hejtmanství diskuze o kultuře v našem městě a kraji. Hejtmán Jihomoravského kraje Stanislav Juránek a další zástupci kraje a některých institucí měli možnost konfrontovat své názory s pracovníky Ministerstva kultury České republiky v čele s jejím ministrem Václavem Jehličkou. Na snímku ministr Václav Jehlička, hejtmán Jihomoravského kraje Stanislav Juránek a umělecký ředitel Městského divadla Stanislav Moša.

Konec

**A NYNÍ OPĚT ZAPNĚTE
VAŠE OBLÍBENÉ
RÁDIO**

**Mnoho silných
kulturních zážitků přeje**

www.krokodyl.cz

Carlo Goldoni: **SLUHA DVOU PÁNŮ**

Snad nejslavnější hrou Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převlečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že to lze, a zároveň že člověk při tom může dojít i štěstí.

Úprava a režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Evelína Jirková, Ladislav Kolář, Pavla Vitázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevěčný.

HRAJEME

Ray Cooney, John Chapman:

VYDRŽ, MILÁČKU!

Ray Cooney a John Chapman napsali komedii „*Not now darling*“ skoro před čtyřiceti lety. Tato brilantní komedie s matematicky přesnou konstrukcí zápletek a absurdních situací, které však nešustí papírem, napsali autoři pro své kolegy herce, především však pro diváky londýnského divadla West End. Upřímně hluchná fraška se odehrává v elegantním obchodě s kožšinami, kde zápletky dosahují bodu varu a každý dostane, co mu patří. Tento typ dramatické tvorby se nelíbí téměř nikomu, kromě všech diváků!

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Viktor Skála, Zdeněk Junák, Helena Dvořáková nebo Jana Glocová, Jiřka Čvančarová, Irena Konvalinová, Martin Havelka, Evelína Jirková, Zdeněk Bureš, Eva Jelínková a Lukáš Hejllk.

V. Hugo, Z. Plachý, J. Šimáček **DENÍK KRÁLE**

Tvůrčí tým Zdenek Plachý a Jiří Šimáček (čili hlavní dva protagonisté brněnského volného uměleckého sdružení Střežený Parnass) přichází se svým původním textem – je jím dramatický současný příběh z gangsterského podsvětí, nazvaný prostě *Deník krále*. Titulní postava, bývalý šéf mafiánské bandy zvaný Král, se po letech vrací do Marseille, v níž kdysi působil, vyřídít ještě jeden rutinní obchod. Je však při něm překvapivě postřelen a na útěk se musí skrýt u zahořklého misantropického intelektuála jménem Cyril Abidi. Právě jemu je donucen zanechat svůj deník, který koncipoval jako odkaz svému ztracenému synovi - a právě Cyril při jeho četbě, již zpočátku komentuje s povýšeným odstupem, odkrývá vášnivý, strhující a tragický příběh, který poznával Králův osud. Napínavý příběh viděný optikou podivínského samotáře, vpády vypjaté mystiky (reprezentované postavou Terezie z Lisieux) i podrobný komediální „živočichopis“ postav a postaviček žijících se zločinem, to zní v podání Střeženého Parnassu jako

notně výbušná kombinace. V úloze režiséra jeden z autorů Zdenek Plachý, mimo jiné čerstvý šéf činohry Národního divadla Brno. V představení zazní i píseň známého českého zpěváka a hudebního skladatele Daniela Landy, který se stal i kmotrem této inscenace.

Režie a hudba: Zdenek Plachý

Účinkují: Igor Ondříček, Viktor Skála nebo Martin Dohnal, Pavla Vitázková, Jan Mazák, Vojtěch Blahuta, Martin Havelka, Evelína Jirková, Mária Lalková, Ján Jackuliak, Alan Novotný, Lenka Janíková a další.

Oscar Wilde: **JAK JE DŮLEŽITÉ MÍTI FILIPA**

Jedno z nejlepších děl anglické dramatiky, konverzační komedie *Jak je důležité mít Filipa*, je zároveň Wildovou nejspěšnější a nejtípnější hrou vůbec. Již při své premiéře v roce 1895 byla nadšeně přijata a dodnes se neustále vrací na světová jeviště. V zábavném gejzíru chytrého vtípu, kterým srší všechny postavy, ať jde o sluhu nebo gentlemana, je slyšet vlastní hlas dramatika, londýnského dandyho, mistra sarkasmu, jazykového šermu a lehkovázňého espritu. Tato konverzační komedie - jedna z nejlepších ve svém žánru - převráceně traktuje dobové mravy, mínění a názory, jež panovaly v lepších vrstvách viktoriánské Anglie na sklonku století.

Režie: Jana Kališová j.h.

Hrají: Viktor Skála, Petr Štěpán, Zdena Herfortová, Veronika Poláčková, Mária Lalková, Jiří Tomek, Eva Jelínková, Pavel Kunert a Dagmar Hlavoňová.

Brandon Thomas: **CHARLEYOVA TETA**

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíní, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomeňme na jeho – našeho „nesmrtelného“ Brouka v hlavě!).

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Carlo Goldoni: **POPRASK NA LAGUNĚ**

Existuje jen málo komedií, které dosahují úrovně tohoto díla. Všechna legrace, zábava či humor, jak kdo chce, se ve všech po tomto autorovi následujících veselohrách odvíjí od toho, jak geniálně to právě on ukázal v této komedii. A možná již ani neexistuje nic zábavnějšího, než tato hra. Roztodivný řetěz roztomilých nevraživostí a svárů, kletev roz-

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.6.	neděle	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
2.6.	pondělí	Ray Cooney, John Chapman	M2008
19.30		Vydrž, miláčku	
3.6.	úterý	V. Hugo, Z. Plachý, J. Šimáček	AB2
19.30		Deník krále	
4.6.	středa	Oscar Wilde	
19.30		Jak je důležité mítí Filipa	
5.6.	čtvrtek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
8.6.	neděle	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
9.6.	pondělí	Carlo Goldoni	
19.30		Poprask na laguně	
10.6.	úterý	Eduardo Rovner	C2
19.30		Vrátila se jednou v noci	
11.6.	středa	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
12.6.	čtvrtek	Brandon Thomas	AB5
19.30		Charleyova teta	

DOKOŘÁN PRO HUDEBNÍ DIVADLO - BRNO 2008

14.6.	sobota	JAMU - hraje se v Martě	
15.00		Godspell	
15.6.	neděle	DAMU / Praha	
16.00		Stěšiti dam	
15.6.	neděle	Moravské divadlo Olomouc - hraje se na Velké zkušební	
22.30		Dávno, dávno již tomu	
16.6.	pondělí	Altes Schauspielhaus Stuttgart	
19.30		Osm žen	
17.6.	úterý	Slovácké divadlo Uherské Hradiště	
16.00		Song pro dva	
18.6.	středa	Divadlo pod Palmovkou / Praha	
20.00		Gazdina roba	
19.6.	čtvrtek	Janáčkova konzervatoř v Ostravě	
15.30		Kytice	
20.6.	pátek	Městské divadlo Lublaň	
15.30		Sumaf na střese	
21.6.	sobota	Divadlo v Dlouhé / Praha	
18.30		Maskaráda čili Fantom opery	

22.6.	neděle	Peter Shaffer	E7
19.30		Equus	
24.6.	úterý	Eduardo Rovner	A2
19.30		Vrátila se jednou v noci	
25.6.	středa	Eduardo Rovner	AB3
19.30		Vrátila se jednou v noci	
26.6.	čtvrtek	Eduardo Rovner	AB4
19.30		Vrátila se jednou v noci	
27.6.	pátek	Eduardo Rovner	C5
19.30		Vrátila se jednou v noci	
28.6.	sobota	Peter Shaffer	AB6
19.30		Equus	
29.6.	neděle	Peter Shaffer	D
19.30		Equus	

ZÁJEZDY: 6. 6. hostuje MdB v Kroměříži s muzikálem Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť, 13. 6. v Praze s inscenací V jámě Ivové a 19. 6. ve Zvolenu s Markétou Lazarovou.

HUDEBNÍ SCÉNA

5.6.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	veřejná generálka
14.00		Mam'zelle Nitouche	
5.6.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A4/AB4
19.30		Mam'zelle Nitouche	
6.6.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	premiéra, P
19.30		Mam'zelle Nitouche	
7.6.	neděle	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	D/E7
19.30		Mam'zelle Nitouche	
8.6.	pondělí	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A1/AB1
19.30		Mam'zelle Nitouche	
9.6.	úterý	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A2/AB2
19.30		Mam'zelle Nitouche	
10.6.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A3/AB3
19.30		Mam'zelle Nitouche	
11.6.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
12.6.	pátek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	C5/E5
19.30		Mam'zelle Nitouche	

DOKOŘÁN PRO HUDEBNÍ DIVADLO - BRNO 2008

14.6.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A6/AB6
19.30		Mam'zelle Nitouche	
15.6.	neděle	Severočeské divadlo opery a baletu Ústí nad Labem	
19.30		Hello, Dolly!	
16.6.	pondělí	Středočeské divadlo Kladno	
16.00		Tajný deník Adriana Molea ve věku 13 a 3/4	
17.6.	úterý	Divadlo J. K. Tyla Plzeň	
19.30		Limonádový Joe	
18.6.	středa	Národní divadlo Moravskoslezské / Ostrava	
16.00		Gasparone, záhadný loupežník	
19.6.	čtvrtek	Městské divadlo Brno	
19.30		Jesus Christ Superstar (koncertní verze)	
20.6.	pátek	Koncert absolventů dirigentských kurzů	
18.00		Slovenské Národní divadlo / Bratislava	
20.6.	pátek	Král se baví	
19.30		Národní divadlo Praha - hraje se v Redutě	
21.6.	sobota	Zítřka se bude...	
16.00			

24.6.	úterý	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	C2/E2
19.30		Mam'zelle Nitouche	
25.6.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
26.6.	čtvrtek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
27.6.	pátek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A5/AB5
19.30		Mam'zelle Nitouche	
28.6.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	

ČINOHERNÍ SCÉNA

5.9.	pátek 18.00	Dmitrij Merežkovskij Smrt Pavla I.	PPP
9.9.	úterý 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	A2
12.9.	pátek 14.00	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek <i>veř. generálka</i> Tři mušketýři	
12.9.	pátek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	A5
13.9.	sobota 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek <i>premiéra, P</i> Tři mušketýři	
14.9.	neděle 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek <i>premiéra</i> Tři mušketýři	
16.9.	úterý 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	C2
17.9.	středa 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	A3
18.9.	čtvrtek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	A4
19.9.	pátek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	C5
20.9.	sobota 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
21.9.	neděle 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
22.9.	pondělí 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	
23.9.	úterý 19.30	Eugène Labiche Slaměný klobouk	
24.9.	středa 19.30	Eugène Labiche Slaměný klobouk	
25.9.	čtvrtek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	C4
26.9.	pátek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	AB5
27.9.	sobota 15.00	Divadlo Bez zábradlí Jakub a jeho pán	
27.9.	sobota 19.30	Divadlo Bez zábradlí Jakub a jeho pán	
28.9.	neděle 19.30	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	
29.9.	pondělí 19.30	Georges Feydeau Brouk v hlavě	
30.9.	úterý 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	

**Erik Pardus
a Zdena Herfortová
v inscenaci
Vrátila se jednou v noci,
režie: Emil Horváth**

HUDEBNÍ SCÉNA

10.9.	středa 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicu	
11.9.	čtvrtek 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicu	
12.9.	pátek 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicu	
15.9.	pondělí 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicu	
16.9.	úterý 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicu	
17.9.	středa 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Carodějky z Eastwicu	
20.9.	sobota 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	A/M2008
21.9.	neděle 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	R/X2008
22.9.	pondělí 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	Z/T2008
23.9.	úterý 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	
24.9.	středa 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	
27.9.	sobota 19.30	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
28.9.	neděle 19.30	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
29.9.	pondělí 19.30	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
30.9.	úterý 19.30	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	

ZÁJEZDY: 10. 9. hostuje MdB v Plzni s inscenací Smrt Pavla I.

dmýchávajících v duších jednoduchých rybářů drama žárlivosti... Rozvášněné hlavy, tupí strážci veřejného pořádku... Láska a nenávisť - dvě nádo- by se stejným dnem... A přitom svět poctivých, prostých a dobrosrdečných lidiček, jaké známe z každodenního života. A ten nám přináší absurd- ní, směšné, rozum i smysly provokující situace, kterým nezbývá než se smát, než se vysmát...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Zdeněk Junák nebo Zdeněk Černín, Irena Konvalinová, Lenka Janíková nebo Tereza Šefrno- vá, Patrik Bořecký, Martin Havelka, Erik Pardus, Jana Glocová, Veronika Poláčková nebo Marta Ondráčková, Evelína Jirková, Alan Novotný, Lukáš Hejlík, Jaroslav Záděra, Michal Nevěčný nebo Petr Štěpán, Zdeněk Kopp.

HRAJEME

Eduardo Rovner:

VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI

Brilantně napsaná komedie nejpopřednějšího sou- časného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vylíčil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehce přibarvuje, některé věci zamlčí, jenom aby se matce jevil v lepším světle. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá ože- nit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné pře- kvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „od- počinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energická žena se tak znovu za- čne plést do života svého dospělého syna: a jeli- kož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetězec komických situací, nedorozu- mění, záměn a zmatků...

Eduardo Rovner ve své komedii o nádherně vitál- ní, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

Peter Shaffer: **EQUUS**

Příběh o tajemném bohu koní, nemocných živo- tech a o duších hledajících něhu, pochází z pera autora jině slavné hry „Amadea“, která je v režii Zdeňka Černína v Městském divadle Brno s úspě- chem uváděna již desátou sezónou. EQUUS se s grácií a zároveň i přímočaře dotýká vzrušujícího tématu citové vykojenosti, kdy se pod tlakem nejružnějších ideologií a fanatismů u jednotlivců ztrácejí citové kontakty. Atraktivní zápletka s de- tektivním nádechem, poezie všedního dne i rituál- nost divadla rozehraná do všech myslitelných kon- tur a v neposlední řadě také různá velká lidská té- mata, vše ještě okořeněné ojedinělými hereckými

příležitostmi – to především slibuje tato světově proslulá hra, která bude poprvé v režii Zdeňka Černína uvedena v Brně.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Viktor Skála, Vojtěch Blahuta, Josef Jurásek, Miroslava Kolářová, Pavla Vitázková, Hana Holíšová nebo Hana Briešťanská, Robert Jícha, Patrik Bořecký, Jana Glocová a další.

H U D E B N Í S C É N A

Florimond Hervé, Henri Meilhac, Albert Millaud
MAM'ZELLE NITOUCHE

„Svatá Nitouche, ó má patronko, zachrániš-li mne, má madonko, pak za to ráda slíbím já, že se už polepším, když Pán Bůh dá...“ Tato ope- reta-vaudeville je nesmírně vtipnou, divadelně rozkošatělou konfrontací tří (i hudebně) rozdílných světů: kláštera, divadla a kasáren. Titulní hrdinka, chovanka Denisa, hraje ve svatouš- kovském prostředí komedii, ale hraje ji i její učitel zpěvu, ctihodný klášterní varhaník pan Célestin. Říká se, že skladatel v něm našel své autobiografické rysy. Florimond Ronger, zvaný Hervé (1825–1892) totiž začínal také jako var- haník a své první operety musel psát také pod pseudonymem. Navíc pan Célestin užívá v Mam'zelle Nitouche umělecké jméno Flori- dor... Právo psát operetu o skladateli operet měl Hervé víc než kdokoli jiný, neboť to byl prá- vě on, kdo komponoval vůbec první operety ješ- tě před Offenbachem a kdo také otevřel první o- peretní divadlo. MAM'ZELLE NITOUCHE měla světovou premiéru v pařížském Théâtre des Variétés 11. 1. 1883. Už brzy po svém vzniku ji poprvé poznali i čeští (ND v Praze v roce 1890) a moravští (Staré divadlo na Veveří v roce 1892) diváci.

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Milan Němec, Igor Ondříček, Radka Coufalová, Johana Gazdík, Jiří Mach, Aleš Slanina, Jiří Zmidloch, Eva Gorčicová, Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová, Vladimíra Spurná, Jan Apolenář, Zdeněk Junák, Zdeněk Bureš, Miloslav Čížek, Milan Horský a další.

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice:

JESUS CHRIST SUPERSTAR

Koncertní verze rockové opery v angl. jazyce

Anglická koncertní verze nejslavnější rockové opery všech dob ve velkém orchestrálním aranž- má pod vedením Igora Vavrdy navazuje na velmi úspěšné koncertní zpracování West Side Story – Jazz Side Story. Petr Gazdík se tedy rozhodl pře- vést do koncertní podoby další světové dílo, které je již dlouhou dobu na repertoáru MdB. Premiéra tohoto projektu se uskuteční právě v rámci festiva- lu Dokořán pro hudební divadlo – Brno 2008.

Režie a úprava: Petr Gazdík

Účinkují: Dušan Vitázek, Ivana Vaňková, Petr Gazdík, Igor Ondříček, Petr Brychta, Karel Škarka, Jiří Mach, Zuzana Maurery, Kateřina Klečková a Marta Prokopová.

SAVOJKO, SBOHEM

Jedenáct roků jsem bydlel na Běhounské ulici, na jejímž rohu stávala slavná brněnská kavárna Savoy. Po komunistickém převratu se do kavárny nastěhoval Výběr, obchod s textilem. Ale původní architektonická dispozice zůstávala, jak jsem toho byl svědkem, zachována, jen si snila svůj dávný kavárenský sen pod závěsemi textilu. Víím, že v devadesátých letech uvažoval můj nakladatel, krátce poté, co se přistěhoval na Běhounskou, že probudí Savojuku k novému kavárenskému životu. Pak ale svůj kapitál investoval do podstatného rozšíření nakladatelského domu Petrov.

Na počátku kavárny Savoy byl kavárník Jan Nekvasil, který napřed proslídil kavárny v evropských metropolích a teprve pak požádal funkcionalistu Jindřicha Kumpošta, aby mu přestavěl obchod firmy Thonet na kavárnu. Ten pak na konci dvacátých let puristicky očistil novorenesanční fasádu, zbavil ji z větší části jejího bohatého štukového dekoru a dvě podlaží, totiž obchodní přízemí a o patro výš umístěnou německou kavárnu Thonethof, adaptoval na kavárnu Savoy. Když jsem byl v osmdesátých letech jako dokumentátor v Krajském památkovém středisku, byla tam mou kolegyní taky paní Stryková, která se v té kavárně v roce 1947 seznámila se svým manželem, českým letcem z perutě RAF. Na malém kavárenském balkoně hrál jazzový orchestr Goodnight My Love, paní Stryková tančila se svým letcem a jedním panoramatickým oknem viděli protější kavárnu Adriu a druhým zas gotické pilíře chrámové lodě svatého Jakuba. Paní Strykové bylo devatenáct roků a všechno vypadalo tak nadějně, přestože na několika blízkých ulicích dosud ležely domy ve válečných troskách.

Kdosi mě nedávno přesvědčoval, do krve by se hádal, že ta scéna s Natašou Gollovou pijící slánkami zaráz ze sedmi skleniček, jak ji známe z filmu Hotel Modrá hvězda, se ve skutečnosti natáčela právě v brněnské Savojsce, protože žádné jiné kavárně na světě nedominuje tak parádní dvojramenné schodiště. Neodolal jsem a šel se na to schodiště znovu podívat. Ale narazil jsem na neprodyšně uzavřený vchod. Všechna okna byla pečlivě zatažena zednickými plachtami. Pak jsem se dozvěděl, že se tam pod pokličkou dějí už nezadržitelné přízračnosti. Interiér kavárny Savoy, který pod textilními návěsemi přečkal komunistickou totalitu, nepřežije teď – stejně jako v devadesátých letech interiér Fuchsova hotelu Avion - ataku agresivních developerů. Tak sbohem, Savojsko. V mé moci je bohužel jen tenhle nekrolog.

Jiří Kratochvil

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

- D. De Silva, J. Fernandez, J. Levy, S. Margoshes: **Jazz Side Story**
L. Bernstein a spol.: **Jazz Side Story**
Z. Pichý a J. Šimáček: **Deník krále FAME (Cesta za slávou)**
Stendhal, M. Uhde, M. Stedron: **Deník krále FAME (Cesta za slávou)**
B. Thomas: **Charleyova teta**
P. Shaffer: **Egus**
K. Gáttner, E. Bryll: **Jánošík aneb Na skle malované**
E. Rovner: **Vrátíla se jednou v noci**
F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud: **Miam zelle Nitouche**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

 KŘÍDLA 2007/2008

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Na druhé straně anketního listku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

Jméno:

Adresa:

e-mail:

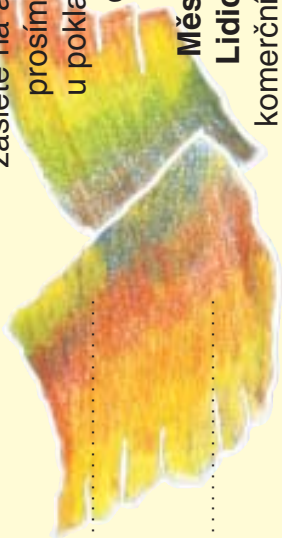
Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2008.

Městské divadlo Brno,

Lidická 16, 602 00 Brno

komerční odd.: +420 533 316 410

ZRCADLENÍ

Při své pracovní návštěvě Londýna potěšilo šéfa muzikálové sekce MdB Petra Gazdíka, že v renomovaném obchodě s hudebními nosiči, jenž je specializován výhradně na světové hudební divadlo a svoji pobočku má pouze v londýnském West Endu a newyorské Broadwayi, ve stojanu věnovanému Best Sellers /tedy „nejprodávanejší“/ našel nahrávku muzikálu Carodějky z Eastwicu uváděného na Hudební scéně našeho divadla. Potěšení bylo o to větší, že v této sekci „nejprodávanejších“ byly Carodějky, vedle současných největších muzikálových hitů, jediným českým CD.

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLEDNĚTE!

Milí přátelé Městského divadla Brno,
děkujeme Vám za Vaši přízeň
v letošní sezoně a těšíme se na Vás
i v té následující.

Předprodej na září začíná
již ve středu 20. srpna v 8.00 hodin.
Přejeme Vám krásné prožití léta!

JANA MAZÁKA HROZNÉ VĚCI ROZJITŘÍ
Herec Městského divadla Brno Jan Mazák hraje v Charleyově tetě, v Deníku krále, v Šumari na střeše, v Markétě Lazarové, v Zahradě divů, v muzikálu Jesus Christ Superstar, v inscenaci Smrt Pavla I. V proslaveném dramatu V jámě Ilové pěkně sekunduje Eriku Pardusovi v jeho dvojroli Kirsche a Höllrigla. Jan Mazák přišel z královéhradeckého divadla, kde působil šest let a stejnou dobu je v Brně. Zatímco tamodtud odcházel docela rád, o svém nynějším působišti tvrdí, že tady „doklepe“ do důchodu. Pokud samozřejmě tak oblíbený a dobrý herec do nějakého důchodu někdy půjde... Má na to podle současného zákona celých 16 let, stejně dlouhou dobu působil v ostravském Divadle Petra Bezruče. Protože s Janem Mazákem zasvěceně hovořila docela nedávno, pro listopadové číslo Dokořanu, Bára Rácová, nebude tentokrát řeč o jeho synovi jakožto herci-nemluvněti v inscenaci Jindřích VIII., ani o tom, co dělá jeho žena a další již zveřejněné věci. Pokud budete číst dál, dozvíte se, zdali se Jan Mazák zlobí na redakci Dokořanu, že ho zařadila mezi rodinné stříbro, když má teprve čtyřletého syna. A má také docela zvláštní krédo, které se bude většině čtenářů líbit.

Obdobná kritika vás kladně hodnotila mj. v inscenaci Amfitryon. Nemrzí vás, že je už po derniéře?

Mrzí, ale to už patří k životu. Byla to krásná role a ke všemu režírovala Hanka Burešová, se kterou je každá spolupráce příjemná. Sahá k neotřelým tématům, vybírá si velice zajímavou dramaturgii a nebojí se jít i do klasických předloh s čistou myslí, aniž by je chtěla nějakým způsobem předělat nebo předvádět se, jak by to ona zrežírovala. Naopak se vždycky snaží z těch inscenací vytáhnout jádro a podpořit to, co tím autor zamýšlel.

Máte rád klasická témata, nebo dáváte přednost modernějším věcem?

Mně je to v podstatě jedno, já jsem si prošel v divadelním životě snad už všechno. Začínal jsem v Ostravě u Bezručů, kde se dělala velice původní dramaturgie. Hodně se sahalo k novinkám, uváděli tam hodně soudobých věcí. Potom jsem byl v Hradci Králové, kde jsem dost přičichl ke klasickému repertoáru, ale pod režijním zpracováním Vládi Morávka. V Městském divadle Brno se dělá, jak bych to řekl, taková ta normální dramaturgie. Věci se zpracovávají v podstatě normálně, aby to bylo přístupné divákovi.

Koho budete hrát ve Třech mušketýrech?

Připomeňme, že premiéra bude až v září. Budu hrát Plancheta. Je to jediná role, která mě napadla, že bych ji v této inscenaci mohl hrát. A taky se tak stalo. Těším se znovu na Hanku Burešovou, předložila nám už svoji vizi. Nevím, jestli můžu prozradit, jak bude hra vypadat. Na jevišti bude simultánně probíhat seriózní děj Tří mušketýrů a děj v pavlačovém domě, civilní život ze 60. let. Nastane kon-

RODINNÉ STŘÍBRO

frontace romantického příběhu o mušketýrech a obyčejného života. Hru upravila paní režisérka se svým manželem Štěpánem Otčenáškem. Měli jsme už čtenou zkoušku, docela se těším.

Téma hry je vám určitě blízké...

Tři mušketýry mám pročteny, četl jsem všechny díly. Po dvaceti, po deseti a ještě po deseti letech a k tomu nějaké d'Artagnanovy paměti. Vzpomínám si na jedny Vánoce, kdy jsem ještě jako kluk dostal Tři mušketýry, Robinsona Crusoe a Tři muže ve člunu, jednu z nejlepších humoristických knížek. To byl fakt Ježíšek, na kterého si pamatuji, byly to příjemné Vánoce, kdy jsem ležel v knížkách a četl.

V minulém rozhovoru jste se zmínil o svých studiích na JAMU. Doplníte, jak jste ještě předtím začínal s divadelní múzou?

Na JAMU jsem se dostal až napodruhé, mezitím

*V komedii
Charleyova teta,
režie Gustav Skála*

jsem pocit, že se čas navršil a přišla nabídka od Standy Moši, jestli bych nechtěl do jeho souboru. Tak se to všechno sešlo.

Nevadí vám, že vás šéfredaktor vybral do rubriky Rodinné střibro, když máte teprve čtyřleté dítě?

Ne. Já říkám, že z tohoto pohledu by se spíše mělo uvažovat o tom, jestli je patřičné pořizovat si na stará kolena dítě, když člověk může skonat než vůbec potomek dospěje do plnoletosti. Nejsem nějak velký optimista. Věkově do rodinného střibra určitě patřím a mentálně se snažím být s klukem jako mladší tatínek. Fyzicky se necítím nijak opotřebovaně a mentálně se s tím musím nějak srovnat.

Kam zamíříte v létě?

Nejraději trávím prázdniny v Oslavě u Tasova u Velkého Meziříčí na chatě, jinak manželka chce k moři, tak to možná budu muset přetpět. (smích) Nebaví mě ležet a nic nedělat. A pořád musíte dávat pozor na dítě. Na Vysočině ráno v pět hodin vyrazím na houby a pak jezdím na horském kole. V Hradci jsem jezdil strašně štreky, sto kilometrů pro mě nebyla žádná míra, najezdil jsem tam šest tisíc kilometrů za sezonu. Teď mám prostor na kolo jedině o prázdninách.

Neměl byste chuť alternovat s Erikem Pardusem dvojroli Kirsche a Höllrigla v insce-

jsem dělal v tehdejším zdejším Divadle bratří Mrštíků kulisáka. Odehrál jsem několik rolíček, příležitost mi dával zvláště pan režisér Richard Míhula. Na základní škole jsem byl docela hyperaktivní, komentoval jsem všechno dění a skákal učitelům do řeči. A paní učitelka z češtiny, která asi měla potřebu mě nějakým způsobem pacifikovat, založila na škole dramatický kroužek. Už nevím, jestli kvůli mně, nebo už tam byl dříve. Tam jsem začínal, před třídou jsme dělali nějaké ukázky z knížek. Potom jsem začal spolupracovat s dětským divadelním souborem při domu kultury, vybral si mě vedoucí pan Olišar. Teď si uvědomuji, že vůbec první divadelní inscenace, ve které jsem hrál, byli Tři mušketýři aneb Garda jeho Oslovstva. Byli to Tři mušketýři zasazení do říše zvířat. Už ve dvanácti letech jsme hráli až před 300 diváky, i pro školy, a jezdili jsme na dětské festivaly. Tehdy jsem ještě neuvažoval o herectví; když jsem šel na gympl, uvažoval jsem spíše o filmu nebo něčem podobném. To mě přešlo. V době mých gymnaziálních studií existoval v Kroměříži při podniku Pal Magneton docela slavný divadelní amatérský soubor. Vyhrál asi pětkrát Jiráskův Hronov, ostatně spolupracoval s ním Alois Hajda. Vybral si mě do souboru, hrál jsem s nimi v kusu Pušky paní Carrarové od Bertolta Brechta. A na jednom z Jiráskových Hronovů jsem účinkoval v Mahenově hře Nasredin. Hrál se skoro na profesionální úrovni. To mně už bylo 17 let a tehdy jsem najednou zjistil, že bych herectví mohl dělat profesionálně. Přihlásil jsem se tedy na JAMU...

Absolvoval jste už muzikálový ateliér? Zpívatě rád?

S mým ročníkem začínala na JAMU katedra syntetických žánrů, vlastně předchůdce muzikálového ateliéru. Měli jsme celkem dostatečnou pévecou přípravu, ale že bych byl zrovna přítelem zpívání, v tom si nejsem jistý, zpěv nevyhledávám. Když je potřeba, tak se otrocky naučím, možná že jsem schopen něco zazpívat. Na jevišti zpívám třeba v Jesus Christ Superstar, v Zahradě divů i v jiných inscenacích.

Hrajete na nějaký hudební nástroj?

Něco bych možná zahrnul na kytaru, párkrát jsem to použil i na jevišti, ale nehrnu se do toho.

Jak jste se dostal do Městského divadla Brno?

Když jsem byl v Hradci Králové už šestý rok, měl

*V hudební baladě
Markéta Lazarová,
režie Stanislav Moša*

S Erikem Pardusem
v dramatu
V jámě Ivvové,
režie Stanislav Moša

naci V jámě Ivvové, kde hrajete dvojníka? Neláká vás počeštěný tyrolský dialekt?

To se nedá. To je tak velká role, že by vznikl poloviční prostor pro každého z nás, kdybychom to alternovali. Když jsem viděl Erikův podtrhaný text, říkal jsem, že mohl vzít štetku a rovnou ty stránky přemáznout. Je to rozsahem tak velká role, že by se opravdu nedala alternovat. Tyrolským dialektem po česku mluvím taky, jak na konci vejdu na jeviště. Takovou zvláštní roli jsem ještě nezažil, kdy člověk přijde až na poslední dvě stránky.

O hercích se někdy říká, že žijí ve vlastním specifickém světě. Zeptám se tedy, jestli herec Jan Mazák má čas a snad i zájem podívat se na televizní zprávy, přečíst noviny?

Nevím, co myslíte tím specifický svět. Já myslím, že herci žijí úplně normálně, nic takového není. Ten zvláštní svět si lidé spíš někdy představují. Já se zajímám o dění, ale v poslední době se snažím raději noviny nečíst. Čím méně toho člověk ví o politice a o událostech doma i ve světě, je asi klidnější. Mě hrozná věcí vždycky strašně rozjitří a pak začnu pochybovat o smyslu života a dostávám se do takových temných hlubin vědomí. Snažím se tomu spíš vyhybat. Ale to není specifikum herecké, takových lidí je spousta, každý člověk žije ve svém specifickém světě.

Dokážete oddělit své osobní starosti od práce na jevišti?

To ano. Myslím, že se mně to zatím daří. Je ale pravda, že když jsem v divadle, mám občas pocit, že bych měl být doma, a když jsem doma, mám pocit, že mám pracovat v divadle. Více o nevidadelních věcech přemýšlím při zkouškách

Dokážete oddělit své osobní starosti od práce na jevišti?

To ano. Myslím, že se mně to zatím daří. Je ale pravda, že když jsem v divadle, mám občas pocit, že bych měl být doma, a když jsem doma, mám pocit, že mám pracovat v divadle. Více o nevidadelních věcech přemýšlím při zkouškách

nebo při pauzách. Ale v okamžiku, kdy je člověk na jevišti, nemůže si dovolit luxus někam ubíhat, musí se soustředit na roli. Myslím, že to zatím zvládám, je to taková trochu terapie. To soustředění na roli přinutí člověka zapomenout na všechno.

Jak se vám jako původem Kroměřížákoví, odpustíte to klikaté slovo, líbí Brno jako město a co říkáte na množství divadel? Není tady předivadlo? V Židenicích mimochodem chystá tamní radnice nové divadlo malých forem...

Ale jo, v Brně se dá vydržet. Já myslím, že Brno není tak předivadlované, Praha je na tom asi mnohem hůř. V Brně pořád ještě mohou být všechna divadla vyprodaná a nebudou si konkurovat. Není tady až tak velká kapacita sedadel na dané množství obyvatel, nemám ten pocit.

Patříte mezi rodinné stříbro významného divadla. Nechcete říci něco moudrého?

Něco hlubokomyslného? (smích) Všichni si ze mě dělají srandu, totiž z mého životního kréda. Chtěl bych, aby tady po mně nic nezůstalo. Proto třídím odpad. Myslím, že žádná myšlenka, žádné veledílo není tak velké, aby srovnalo tu hromadu a ty tuny odpadků, které tady po každém člověku zůstanou a které jsou naprosto nezničitelné a budou tady třeba ještě tisíc let. Kdežto na velké myšlenky, na velké věci se beztak zapomene, nehledě k tomu, že teď už nikdo nic nového nevymyslí, všechno už bylo vymyšleno, a stejně je to lidstvu nanic.

Jan Trojan,
foto: jeř Kratochvíl

S Ivanou Vaňkovou v dramatu
Deník krále, režie Zdenek Plachý

JEDNOU V NOCI VSTALA Z MRTVÝCH

Zdena Herfortová exceluje v argentinské komedii Vrátila se jednou v noci v Městském divadle Brno
Tajemný svět mrtvých reflektuje ve svých dílech velká řada umělců políbených všemi sedmi múzami. Málokdo ovšem tak bláznivě a tragikomicky jako argentinský divadelník Eduardo Rovner ve své hře Vrátila se jednou v noci. Hru právě před dvěma týdny uvedlo v premiéře Městské divadlo Brno.

Autor, jehož rodiče přišli do Argentiny z Moldávie, se na adaptace svých textů jezdí divat, a pro soubory České republiky má prý slabost. Nechyběl ani na premiéře v Lidické ulici a představení ho dojalo.

Zápletka zdánlivě okultistické komedie je prostá - Fanny, trpící hyperprotektivním stigmatem, nemá klid ani po smrti, a když se dozví, že se její milovaný syn

autor byl jedním z hostů pražského veletrhu Svět knihy.

Rovnerova komedie, jejíž dvě premiéry - v Brně a v Mostě - stihl autor během svého českého pobytu navštívit, zdatně kombinuje humor a duchařskou tematiku, trochu šmrncnutou oblíbeným „magickým realismem“. Starý mládenec Manuel se konečně chystá oženit, což vyprovokuje jeho matku, aby vstala z mrtvých a šla si nevěstu „proklepnout“. Spisovatel má ke vzniku hry historiku, pochopitelně také v duchu magického realismu. Když jednou již zesnulou matku obviňoval a svých neúspěchů, zjevila se mu náhle její tvář na stěně a nakázala mu, ať jí konečně nechá odpočívat v pokoji.

Vrátila se jednou v noci má na kontě již čtyři české inscenace, z vašeho díla je ostatně všude nejpoupatelnější. Čemu její širokou oblibu přičítáte?

Na to je těžké odpovědět, ale rád si to vysvětluji tím, že můj divadelní styl má hodně ze středoevropské kultury. Rodiče přišli do Argentiny z Moldávie a své kořeny cítili v Evropě. Otec mi od dětství pouštěl Janáčka, Martinů a Smetanu - opravdu miluji Smetanovu

Mou vlast. Rodiče mi také předčítali knížky středoevropských spisovatelů. V mé práci je však samozřejmě přítomná i Latinská Amerika a hlavně Argentina. Snad právě směsice středoevropského vidění a magického realismu činí moji hru tady tak atraktivní.

Nebožtíci mají všechny špatné vlastnosti a zlozvyky jako zaživa. Jak jste na tohle přišel?

Věřím, že mrtví žijí v našich vzpomínkách. Když máte mezi zemřelými nějakou drahou bytost, se kterou si v duchu povídate - nebo konečnosců i nahlas, tak se nebožtík vrací a nevidím důvod, proč by měl být idealizován. Ve Vrátila se jednou v noci nabízím možnost, že nebožka matka je přítomna vlastně také jen ve vzpomínce. Matčín nápadník a soused ze hřbitova Salo se bojí, že svou milou ztratí, proto matce říká: Když na tebe tvůj syn zapomene, co si bez tebe počnu? Rád si vymyslím jiné světy a jeden z nich je právě svět mrtvých. Vykreslil jsem ho podle své fantazie, proto se v zásvěti klidně mohou pořádat večírky a „život“ tam běží dál.

Píšete také loutkovy i muzikály. Jsou v této rozmanitosti nějak univerzální témata, která vás zajímají?

Jsou věci, které si uvědomuji, a věci, které zůstávají tajemstvím. Jsem si však vědom jednoho univerzálního motivu, a to je boj jedince a společnosti, rozpor mezi přáním a touhami člověka a překážkami, které společnost klade. Díky konfliktům a nutnosti překonávat překážky se však společnost vyvíjí. Všichni potřebujeme na jedné straně svobodu a na druhé straně společenské soužití. Víte, každé divadlo vlastně může mít politický výklad. Matka ve Vrátila se jednou v noci by klidně mohla v metaforické rovině představovat diktátora - a syn novou generaci, která se autoritativnímu řízení staví na odpor. Slyšel jsem, že to tak v některých zemích hráli. Ale s tímto záměrem jsem hru nepsal. Jenže divák vždycky pochopí hru v rámci svého vlastního kontextu.

Když jste se dotkl politiky - jakou mělo v Argentině divadlo úlohu za vlády vojenské junty?

Právě divadlo, konkrétně hnutí s názvem Otevřené divadlo, se nejvíce stavělo proti vojenské povaze režimu.

NAPSALI O NÁS

chystá oženit, má potřebu vrátit se k němu. Rovner ji otvírá hřbitovní branku magickorealistickým klíčem a propouští ji do světa živých - vidět a slyšet ji ovšem může pouze její syn. To je zdrojem mnoha nedorozumění a komických situací. Základní osou příběhu je pak mezi-generační vztah matka-syn, do něhož oba projektují představy o ideálním protějšku a z rozdílu mezi ideálem a realitou se vzájemně frustrují.

Autorem brněnského nastudování je slovenský režisér Emil Horváth, který s Městským divadlem spolupracoval poprvé. On i jeho realizační tým zaslouží jednoznačně pochvalou. Scénu Petera Čaneckého tvoří několik velkých šedých kvádrů, které se dle potřeby mění z náhrobků na stůl nebo postel a naopak. Bary inscenaci dodávají Čaneckého výpravné, ale střízlivé a civilní kostýmy.

Vrátila se jednou v noci je ale především hereckým koncertem pro Zdenu Herfortovou (Fanny) a cenami o věčněho Erika Parduse (Manuel). Role energické direktivní matky a svůj život žijícího syna jim padly (odpusťte morbidní přirovnání, ale vzhledem k umístění části děje na hřbitov si nemůžu pomoci) jako hlína na rakev.

Ostatně podle Herfortové není hra o smrti a umírání, ale o životě a radosti z něj.

Hlavní dvojici sekunduje Jana Musilová (Dolly), Igor Ondříček (Manuelův spoluhráč Anibal), Zdeněk Bureš (pověřivý kontrabasista Julio) nebo Josef Jurásek (duch seržanta Chirina). Přestože je Městské divadlo v České republice ceněno hlavně pro svou muzikálovou tvorbu, je to Činoherní scéna, která v současné sezoně ukazuje nevidanou kvalitativní stabilitu. Ať už jde o hutné drama Smrt Pavla I. režisérky Hany Burešové, oduševnělou gangsterku Střeženého Parnassu Deník krále nebo klasickou řehťandu pro všechny Charleyovu tetu. Vrátila se jednou v noci je dalším korálkem na tuto obdivuhodně dlouhou šňůru.

Karel Hašek, Deník, 3. 5. 2008

MRTVÍ ŽIJÍ. VE VZPOMÍNKÁCH

Komedie argentinského dramatika Eduarda Rovnera Vrátila se jednou v noci v Česku zdomácněla. Její

Bylo několik dramatiků, kteří jsme se dali dohromady a napsali několik k režimu kritických her, pochopitelně v jinotajích. Odvážilo se je uvést jedno divadlo a celý cyklus se setkal s ohromným úspěchem. Tak velkým, že režim nechal divadlo vypálit. Ale nedali jsme se zlomit, šli jsme jinam a opět bylo hlediště nabité. Krátce nato režim padl. Nechci přeceňovat naše zásluhy, ale věřím, že svým způsobem divadlo ke konci režimu přispělo.

Ríkáte, že dokud vzpomínáme na mrtvé, jsou s námi. Za jak důležitou považujete jako spisovatel paměť?

Paměť je klíčová. Minulosti se nezbavíte. Nezapomenu na léta strávená ve strachu, že mě režim nechá zavřít nebo zmizet. Vzpomínky také tvoří historii, ale žít pouze vzpomínkami je škodlivé. Ve Vrátila se jednou v noci přijdou za Manuelem mrtví a chtějí ho vzít s sebou do jejich říše. On odmítne a volá budoucnost. Pro mne je tahle hra osobně velice důležitá, protože jsem se díky ní konečně dokázal smířit se svou mrtvou matkou.

Kateřina Kolářová, MF Dnes, 3. 5. 2008

DIVÁCI PŘIJALI PŘEDSTAVENÍ S NADŠENÍM

Zdařilá premiéra nejen známého muzikálu „Jánošík aneb Na skle malované“, ale i režiséřská

Poosmé v sezoně pozvalo Městské divadlo Brno své diváky, tentokrát na Hudební scénu k premiéře jazzrockového lidového muzikálu „Jánošík aneb na skle malované“, jehož autory jsou Poláci, básník Ernest Bryll a skladatelka Katarzyna Gärtnerová. Inscenace je první samostatnou režijní prací kmenových herce souboru Stanislava Slováka, který se jako asistent režii začal objevovat od roku 2003 a také tento obor na JAMU studuje.

Dalo by se říci, že pro Brno není tento muzikál novinkou, vždyť zde byl dáván poprvé v tehdejší Československu. Ale to se psalo datum 28. 9. 1972, když jej Státní divadlo Brno uvedlo v režii Pavla Hradíla pod titulem „Zbojníci a žandáři“. Od té doby do moravské metropole znovu nezavítal, až nyní. Možná pikantní je to, že ve stejný den ve stejném městě, ale v rozdílném čase, byly hned dvě jeho premiéry. Ta, o níž se zmiňujeme, a „odpolední“ v Loutkovém divadle Radost (Malované na skle, režie Vlastimil Peška). Ovšem inscenace Městského divadla Brno má ještě jedno prvenství. V české premiéře je uváděna ve zcela novém překladu Jana Šotkovského, rovněž dramaturga, s nímž se na úpravě textu podílel i Stano Slovák. (Kromě toho je Jan Šotkovský také autorem mnoha zajímavých statí v opět obsáhlém programu).

Divadlo je určeno především divákům, posudme tedy jejich první bezprostřední dojmy po premiéře 1. března (celkové 633. v historii scény). Představení bylo přijato s velkým nadšením, je pohyblivé, akční. Zaujala také scéna Jaroslava Milfajta, který se stal už tradičním autorem jevištních výprav, jakož i nápaditá choreografie Hany Kratochvilové-Josefiové, zaujaly i kostýmy další z trvalých tvůrkyň souboru, již je Andrea Kucerová.

Sám titul hry by mohl být zavádějící v oblasti hudební. Možná až svádívý k tomu, že jde o folklor, který je k postavě Jánošíka asi patřil. Ovšem autorka hudby je jiného „vyznání“. Svou hudební kariéru začínala jako jazzová pianistka, napsala přes 400 písní, které vyšly na 120 deskách. Mezi nejpoulnější patří Malgoška

napsaná pro Marylu Rodowiczovou, u nás však známější jako Markétka v podání Marie Rottrové či Heleny Vondráčkové s původním názvem. K. Gärtnerová se také mj. proslavila „beatovou“ mší Pán je tvůj přítel. Ze skladatelčina zaměření také vyplývá hudební styl muzikálu, jehož písně byly vydány na LP desce ještě dříve, než byl jevištně uveden.

Hudebního nastudování se ujal Karel Cón (s Karlem Albrechtem se střídá i za dirigentským pultem) a dohodl se s režisérem, že se pokusí přiblížit co nejvíce rockovému pojetí původního polského LP. Proto také základ současného jevištního zpracování tvoří rocková kapela, doplněná o housle, violoncello, flétnu a saxofon. Jak poznamenal jeden z mladších, ale hudebně znalých diváků, v době svého vzniku, tedy v roce 1970, to musel být opravdu hudební „odvaz“.

Jak již bylo naznačeno, celé představení je živé, o což se jistě zasloužilo režijní pojetí, ale zejména aktéři. Patří všem velké uznání. Ať už jsou to Zdeněk Junák či Erik Pardus (Opovědník, resp. Dopovědník), Dušan Vitázek (Jánošík), Petr Gazdík (Anděl) a Radka Coufalová (Čert), v roli Bači se představil Pavel Kunert a Smrt sehrála Pavla Vitázková (její tanec s Jánošíkem patřil k opravdovým vyvrolením představení), publikum také ocenilo Lukáše Vlčka (pandur Strašpytel), Jana Apolenáře (velitel pandurů) a další, kteří coby panduři, zbojníci či dívky účinkovali. Velmi mile překvapila pěvecky i herecky Hana Holíšová v roli Prvního děvčete.

Je patrné, že autor Ernest Bryll je především básník. Možná překvapí, že jeho hra není životopisným průřezem populární slovenské osobnosti. Zdůvodňuje svůj přístup tím, že „nechtěl dělat muzeum lidových zvyků“. Na všechny inscenace uvedené v Československu rád vzpomíná, zvláště u bratislavskou, kde ve Slovenském národním divadle dosáhla 647 repríz, v hlavní roli s Michalem Dočolomanským.

„Jánošík“ si podmanil diváka a zdá se, že Městské divadlo Brno navíc získalo dalšího schopného, světbytného režiséra. To je dobré sdělení. Na závěr se pak ještě vrátím k autorovi a jeho předvidavosti. Vždyť Jánošík už před 38 roky pronášá slova, vztahující se sice k závěru muzikálu, ale platící nyní všeobecně na mnoha místech: „Ticho! Co tady říkáte, žádná pravda není. Jenom samé tlachy a spousta žvanění.“ Není to dnešek?

J. G. Parma, Kultura, č. 3, 2008

JANOŠÍK JAKO JAZZROCKOVÝ LIDOVÝ MUZIKÁL

V tomhle hudebním hávu a pod názvem Jánošík aneb Na skle malované uvádí stejný titul Městské divadlo Brno v režijním debutu tamiňho herce Stanislava Slováka a v překladu dramaturga Jana Šotkovského. Po cimbálu ani stopy, základ kapely tvoří dvě kytary, dvoje klávesy, dvoje bicí a baskytara, kteréžto rockové nádobíčko esencují housle, violoncello, flétna, pikola, klarinet a tenorsaxofon. Hudební nastudování (Karel Cón) se totiž co nejvíc chtělo přiblížit rockovému duchu původního polského epíčka, na němž písně z tohoto muzikálu zpívaly slavné polské hvězdy a la Czesław Niemen, Maryla Rodowicz apod.

*Barbora Čermáková
ještě netuší,
jak dopadla*

*Proběhly
i mušketýrské
souboje –
Lucie Brázdová,
Olga Brzobohatá*

*Barbora Čermáková
Igora Ondříčka
po jevišti prohnala*

*Děvčata si zatančila na hudbu skupiny Beatles
Kateřina Koločavová,
Hana Sapáková
a Johanka Skálová*

Bylo stále čemu se smát

NA JEVIŠTI ČINOHERNÍ SCÉNY
PROBĚHL POD VEDENÍM
REŽISÉRKY HANY BUREŠOVÉ
KONKURZ NA DÍVČÍ ROLE
V ROMANTICKÉ INSCENACI
HANY BUREŠOVÉ A ŠTĚPÁNA
OTČENÁŠKA **TŘI MUŠKETYŘI**.
NĚKTERÉ Z DÍVEK SI DOKONCE
ZAŠERMOVALY S ŠÉFEM
OPERETNÍ SEKCE MDB
IGOREM ONDRÍČKEM

*Přísný dohled –
Silva Smutná
a Renata Továrková*

*Hlavní slovo měli
režisérka Hana
Burešová a dramaturg
Štěpán Otčenášek*

Představitelé jednotlivých rolí svou zdatnost demonstrierají s očividným prožitkem a chutí, jak je u tohoto souboru snad pravidlem. Za všechny jmenovitě připomeňme alespoň zbojnický démonického a chlapácky charismatického Dušana Vítázka jako Jánošíka, který je ideální personifikací tohoto legendárního slovensko-polského mýtu.

Vladimír Čech, Kam - příloha č. 5, 2008

KAŽDÝ DOBRÝ DEN BY MĚL SKONČIT POTLESKEM

K počtě všech složek divadelnictví byly u nás po zrušení státních vyznamenání, podpor a jiných »předlistopadových« uznání zavedeny respektovane Ceny Thálie. Jsou udělovány interpretům ze všech složek jevištního umění. Takě letos specializované odborné poroty udělovaly Ceny Thálie za uplynulý rok těm nejlepším ve všech kategoriích. Stalo se tak v přímém televizním přenosu v sobotu na scéně historické budovy pražského Národního divadla. Dlužno poznamenat, že oproti mnoha jiným soutěžím Ceny Thálie obvykle nepodléhají dobovým přízrám a mediálními kampaním. Oproti jiným vycházejí ze seriózních analýz dlouhodobého sledování výkonů.

Výraznou osobností Městského divadla Brno je dlouhá léta Erik Pardus, jemuž tentokrát k vítězství dopomohla role Pavla I. v Merežkovského hře Smrt Pavla I. (režie: Hana Burešová). Podobně jako další Pardusovy kreace je i jeho Car Pavel I. brilantní ukázkou hereckého mistrovství. Herec používá s mimořádnou bravurou široké škály výrazových prostředků a kreslí postavu v bohatých nuancích. Střídá nekontrolované erupce vzteku s těměř dětskou něhou, surovost a bezcitnost se sebeliostí člověka, který je v podstatě vnitřně velmi nešťastný, takže je postižen celkový lidský rozměr tyranského vládce.

Městské divadlo Brno stabilně patří k nejlepším evropským muzikálovým scénám a vysoce překračuje úroveň všech soukromých muzikálových produkcí v Praze. Mezi špičkové tituly patří také Čarodějky z Eastwicku v překladu a s texty písní Jiřího Joska. Umělecky bezkonkurenční režisér Stanislav Moša obsadil roli Darryla van Horna výrazně se rozvíjejícím Petrem Štěpánem, patrně největším objevem uplynulého roku. V postavě ovládá přesvědčivě vše, co jeho role vyžaduje. Vyjadřuje bravurně všechny charakterové zvraty své postavy i složitost vztahů k dalším figurám.

Tomáš Hejzlar, Haló noviny, 1. 4. 2008

UZNÁNÍ PRO ERIKA PARDUSE

Není to tak dlouho, co jsme zveřejnili rozhovor s Erikem Pardusem, hereckou oporou Městského divadla Brno, jemuž všeobecnější popularitu zřejmě přinesla role strážmistra Zahálky v seriálu „Četnický humoresky“. Ovšem, Erik Pardus dokazuje, že je nejen komediálním typem, za který byl především považován, ale v poslední době začíná sbírat oslavné vavřiny i za role, řekněme, vážné. Zaujal jako Kirsch alias Höllrigl v dramatu Felixe Mitterera „V jámě lvové“ (režie Stanislav Moša). Za tuto roli již získal Cenu českého divadla 2007

a Cenu kolegii revue Dokořán, udělovanou současně s Křídly. Potvrzením budí i Cena Alfrěda Radoka za rok 2007 za nejlepší mužský herecký výkon v titulní roli hry Dmitrije Merežkovského „Smrt Pavla I.“ v režii Hany Burešové. Současně byli za herecký výkon oceněni M. Finger z Pražského komorního divadla a J. Plesl z Cínoherního klubu Praha. Možné laureáty navrhuje Herecká asociace.

jpg, Boskovické noviny, duben 2008

LAUREÁT U PRIMÁTORA

Hvězdě Městského divadla Brno Eriku Pardusovi, držiteli prestižní Ceny Thálie za rok 2007, blahopřál primátor města Roman Onderka (ČSSD).

Herci, který v letošním roce získal také Cenu Alfrěda Radoka, vyjádřil uznání za umělecké mistrovství, jímž obohacuje život obyvatel města.

jac, Právo, 11. 4. 2008

DRŽITELE THÁLIE ERIKA PARDUSE HERECTVÍ A ŘÍKÁ:

**Tělo mŮže být ošklivé, ale duše musí být krásná
Jsou herci, kteří ceny zlehčují, jak je to s vámi a Thálii?**

Upřímně říkám, že si tě ceny vážím. Je to profesní pohlazení a je zavazující. Už slyším, jak si diváci šuškají: „To je ten, co dostal Thálii, a dneska hrál tak špatně!“ Takě je mi líto, že jsme Thálii nemohli dostat všichni tři nominovaní, protože v herectví je velmi ošidné rozhodnout, kdo byl „nejlepší“, velmi často je to shoda okolností. Kdyby si mě režisérka Burešová nepovšimla v jiné inscenaci, tak se to pravděpodobně nestalo.

Popularitu vám ale přinesla spíš vaše postava strážmistra Zahálky v Četnických humoreskách než role cara Pavla I., za kterou jste dostal Thálii.

To je normální, protože víc lidí sleduje televizi, než chodí do divadla, ale já si nemyslím, že jsem nějak zvlášť populární. Možná v Brně, kde jsem letos dostal cenu diváků, tzv. Křídla, což mě moc potěšilo. Ale rozhodně mi „popularita“ nepřináší ani utrpení, ani nějaká privilegia. To bych pak už mohl rovnou umřít.

To snad ne?

Já totiž pořád nevím, jak to, že se někdy zadaří tak, že je to na cenu, a někdy ne. My herci jdeme pořád stejně naplno z role do role a já vážně nevím, jestli Pavel I. je právě ta role, na kterou jsem čekal celý život.

Byla to ale role, v níž jste dal najevo, že umíte více než jen legraci?

Tenhle zlom přinesl už Jago v inscenaci Othella režiséra Černína, kdy si diváci uvědomili, že Pardus není jen herec poskakující a dělající ksichty. Je lepší směřovat od komediálních rolí k vážnějším, charakterním postavám než naopak. Zkušenosti se zručí a na jevišti to pak přichází spontánně, alespoň u mne. Nejsem žádný teoretik, nevím, ale spíš senzitivní typ, který se na jevišti rozplácě, když to cítí, a ne proto, že to má připraveně. Jsem každý večer tak natěšený a zděvavý, jak to dopadne! Na jevišti je pro mě koniček, vášeň. Hrozně mě baví. Na jevišti zapomínám na všechny složenky a jiné starosti. Je to oblažující jako sauna.

Je to výsada herectví, nebo to lze zažít i v jiněm povolání?

Proč ne? Když někdo dělá svou profesi tělem a du-

ší... Na tom těle tak nezáleží, může být i ošklivé, ale duše musí být krásná.

Radmila Hrdinová, Právo, 3. 4. 2008

PREZIDENT HERECKÉ ASOCIACE VÁCLAV POSTRÁNECKÝ SLIBUJE:

Příští Thálie by mohly přinést změny

Herec Václav Postránecký je nejen oporou činohry Národního divadla, ale také prezidentem Herecké asociace, jež letos už popatnácté udělovala Ceny Thálie.

Po předání cen se zamýšlí nad podobou slavnostního ceremoniálu v Národním divadle, který 29. března přenášela veřejnoprávní Česká televize, i nad budoucnost Thálií.

Která letošní Thálie vás nejvíc potěšila?

Muzikálová cena pro Petra Štěpána, protože mám ohromnou úctu k lidem, kteří jsou jako on pokorní, pracovití, vnitřně pozitivně naladěni a tryská to z nich do všech směrů. Takoví lidé jsou požehnáním divadla. Neuznávám dělení na komerční a nekomerční umění, je jen dobré a špatné divadlo. Dobré dokáže diváka pozitivně nabít, naplnit věcmi, jež v sobě před představením neměl.

Radmila Hrdinová, Právo, 8. 4. 2008

Herec Městského divadla v Brně a čerstvý držitel Ceny Thálie 2007 za herecký výkon v muzikálu Čarodějky z Eastwicu Petr Štěpán o herectví říká: HRANI NA JEVIŠTI SE NEDÁ ZMĚŘIT

Studium herectví dokončil Petr Štěpán na brněnské JAMU v roce 1996 a od té doby působí (kromě dvouleté přestávky) v Městském divadle v Brně. Mezi jeho významné role činoherního i muzikálového repertoáru patří například Orin v dramatu Eugena O'Neillů Smutek sluší Elektře, Algernon Moncrieff ve Wilheo komedii Jak je důležité mít Filipa nebo Riff v muzikálu West Side Story.

Nedávno jste získal cenu Thálie za herecký výkon v muzikálu Čarodějky z Eastwicu. Co pro vás tato cena znamená?

Je to pro mne radost a ocenění v pravém slova smyslu. Ocenění za svoji práci jsem už vlastně získal, a to penězí, které беру, a potleskem lidí. A navíc, kromě toho všeho, si někdo všiml mé práce a ocenil ji tímto způsobem. Je to prostě krásné.

Nezapadlo vám už dříve, že byste mohl Thálii získat? Nebylo to vaše tajné přání?

Ne. Nehraji kvůli cenám, to asi nikdo z herců. Vždy, když zkouším novou roli, neuvažuji o tom, že bych za ni mohl dostat Thálii. Vlastně až ve chvíli, kdy ke mně přišel kolega a řekl, že do Brna přijede komise a bude se na mne při představení dívat za účelem možnosti mi tu cenu udělit, jsem si pomyslel, že je to pěkné.

Thálii jste získal za roli Darryla. Je to ve vašich očích opravdu ta z vašich dosavadních rolí, za kterou jste měl ocenění získat?

Hrani na jevišti se nedá změřit. Je to o osobitém pocitu každého člověka. Vždy se to někomu líbí a někomu zase nelíbí. Je to jako s výtvarným uměním, které je také veřejnosti přijímáno rozdílně. Teprve pak se dá mluvit o technice, barvách a světle v obraze. Ale ve finále zůstává stejně jen ten pocit. Líbí, nebo nelíbí. A s herectvím je to stejné. Nedá se změřit na metry, nedá

se určit: ty prožíváš více a ty zase méně. Takže říci, že za jinou roli bych si Thálii zasloužil více než za Darryla, to prostě nejde.

Zeptám se tedy jinak - sedlá vám ta role?

Občas se stane, že některá role herci sedne - jak se říká - jako prdel na hrnce a člověk se na zkouškách na její ztvárnění nemusí příliš nadřít. Někdy se naopak zase nadře strašně moc, doluje ze sebe emoce, vymýšlí se, je to náročné, a nakonec z toho vznikne něco, co lidi vůbec nebaví. Je to tak trošku dílo náhody. Někdy se ty věci zkrátka sejdou a stane se malý zázrak, protože se baví nejen publikum, ale i herec sám. A to je i s Darrylem. Ta role i celá hra jsou výborně napsané, mají vtip, je to hudebně zajímavé a přitom to není pěvecky náročné.

Věděli jste už dopředu, že Thálii získáte? Znájí oceňování výsledky dopředu?

Nominace se oznamují na tiskové konferenci, která je dva měsíce před předáváním. Letos jsem vlastně ani vůbec nevěděl, kdo je nominovaný. Na generální zkoušce se také o ničem nemluvalo. Schválně jsem pozval, zda tam nebudou nějaké náznaky u jiných kategorií, kdo by to tak mohl dostat. Ale opravdu to vytušit nešlo.

Komu kromě vás udělala ještě Thálie radost?

Doufám, že to, co jsem při předávání říkal, vzali všichni vážně. A teď mám na mysli poděkování kolegům, to, že s nimi můžu hrát a že jsem pyšný na to, že jsem v angažmá Městského divadla. Doufám tedy, že právě jim Thálie radost udělala. Pak samozřejmě mé rodině a známým. Už jen to, že cenu získal i Erik Pardus přece o něčem svědčí. A všichni ti, kteří tvrdí, že se tu dělá lidová zábava a že Městské je divadlo hudební a muzikálové - a to teď říkám v nadsázce, takže konečně pochopili, že nemají tak úplně pravdu.

Snil jste o herectví už odmla?

Divadlo jsem dělal už na základní škole, ale tenkrát se ještě asi nedalo mluvit o tom, že bych si přál být hercem. Bral jsem to spíše jako zábavu. S kamarádem jsme pak později psali knihy, romány i poezii, malovali jsme komiksy, ale přihláška na JAMU? To bylo spíše momentální vnutnutí. Jednou jsem přišel domů a řekl jsem, že budu režisérem. Máma mi na to bez většího zájmu řekla, že režiséři jsou čtyři lidé a já přece nevím vůbec nic. A já na to: „Aha, to je vlastně pravda, tak budu herec.“ Tenkrát se mi navíc do rukou dostala kniha od Bolka Polívky o Provázku (Divadlo Husa na provázku, pozn. redakce) a o jeho životě, takže možná také trochu pod vlivem této knihy jsem si přihlášku nakonec podal.

A tak začal váš boj o studium herectví...

Naopak. Vše šlo až příliš snadno. Šel jsem na příjmačky a postupně prošel všemi koly. Až mi pak do Šumperka přišel dopis o přijetí. Odjel jsem do Brna, a aniž jsem vůbec věděl, co mě čeká. A když na to teď vzpomínám, tak mi to přijde jako strašně dávno, a ono to přitom až tak dávno není.

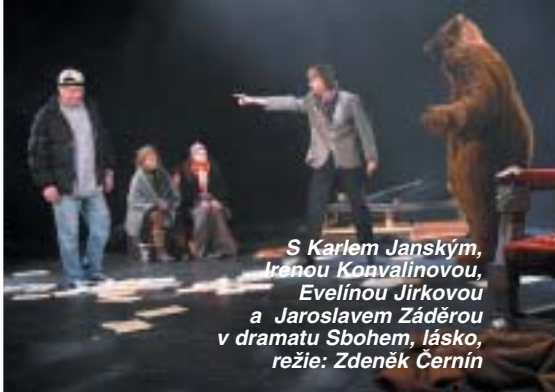
Jak na studia na JAMU vzpomínáte?

Byli jsme zvláštní ročník, protože polovina z nás divadlo nakonec nedělá a snad ho ani dělat nezačala. Až na pár výjimek netuším, kam se většina z nich poděla.

Pokračování na straně 34

*S Zdeňkem Junákem
v inscenaci
Čekání na Godota,
režie: Zdeněk Černín*

*S Karlem Janským,
Irenou Konvalinovou,
Evelínou Jirkovou
a Jaroslavem Záděrou
v dramatu Sbohem, láska,
režie: Zdeněk Černín*

*S Martinem Havelkou
v komedii Sluha dvou pánů,
režie: Zdeněk Černín*

*S Jiřím Pechou
a Boleslavem Polívkou
v inscenaci Čekání na Godota,
režie: Zdeněk Černín*

*S Jitkou Čvančarovou
v dramatu Racek,
režie: Zdeněk Černín*

*S Irenou Konvalinovou
v dramatu Racek,
režie: Zdeněk Černín*

*S Jaroslavem Záděrou
v dramatu Sbohem, láska,
režie: Zdeněk Černín*

*S Pavlou Vitázkovou
a kolegy v dramatu
Přelet nad
kukaččím hnízdem,
režie: Zdeněk Černín*

SALON MdB PATRIK BOŘECKÝ

*V komedii
Poprask na laguně,
režie: Zdeněk Černín*

*V dramatu Racek,
režie: Zdeněk Černín*

Jirka Vyorálek hraje Na provázku, Jakub Skrdla v Jihlavě, Tomáš Racek je na volné noze v Praze a Honza Zrzavý pracuje v brněnském rádiu. O holkách nevím vůbec, a to nás bylo dvacet. Žádná velká líheň herecké generace to tedy nebyla.

Přesto jste jistě prožil krásné období...

To ano, studia byla výborná. Najednou jsem ze Šumperka přijel do víru nekonečných pařáků. V šest hodin ráno jsme chodili spát a na devátou ráno vstávám na akrobacii, kde jsme ještě se zařatýma zubama a opili skákali na trampolíně a metali kozelce. Pak jsme samozřejmě hned spadli a spali až do dvou, kdy začínala herecká. teoretické předměty šly tedy bohužel tak nějak stranou. Bylo to pro mne poprvé, kdy se mi jako mladému studentovi, který přijel z malého města do Brna, otevřel svět.

Po studiu JAMU jste odešel přímo do Městského divadla?

Ano, v Městském divadle jsem začal hrát v roce 1996. Byl jsem tu tři roky a poté jsem na dva roky odešel na volnou nohu. Nebyl jsem v angažmá, ale hrál jsem tu stále jako host. V roce 2001 jsem se pak po promluvě s ředitelem (Stanislav Moša, pozn. redakce) vrátil.

Proč to dvouleté mezidobí? Měl jste jiné ambice?

Některé věci jsem si potřeboval urovnat a dodnes tehdejšího odchodu nelituji. Tenkrát to totiž ani nebylo o tom, že bych chtěl dělat slávu. Měl jsem problém, se kterým jsem se potřeboval vyrovnat. Když to přeženu, tak jsem najednou přestal chápat, proč se mám každý den malovat, lepit si vousy, oblékat zašlé hadry, vydávat se za někoho jiného a hrát někoho, kým nejsem. A najednou jsem si říkal, že s tímto pocitem práce nemůžu dělat práci herce. Dalším důvodem bylo, že jsem měl v divadle nějaké rozpory s lidmi, kteří nepatřili k vedení, ale vztah s nimi mi komplikoval život. Řekl jsem si tedy stop, tohle ne.

Co se za ty dva roky změnilo?

Uvědomil jsem si, že je ještě brzo na to být na volné noze a že bych se měl stále ještě učit. Být na volné noze je sice fajn, byl jsem sám svým pánem, ale nezkoušel jsem nové věci. Vždy jsem chtěl dělat divadlo, protože mě bavilo, a za ty dva roky jsem jen hostoval. O to více rád jsem se vracel zpět, což se vlastně stalo jakoby náhodou. V okamžiku, kdy jsem se šel do divadla zeptat na práci, se mě ředitel Moša zeptal, zda bych se nechtěl vrátit. Teď jsem strašně šťastný za to, že jsem to tenkrát udělal.

Hostujete také v pražském Divadle pod Palmovkou, neuvažujete o tom, že byste do Prahy odešel natrvalo?

Všichni mají pocit, že když člověk hostuje v Praze, tak to znamená, že se chce dostat do Prahy, že se odchází směrem tam. Já jsem ale asi první případ, který lidem říká: Když se neuživiš, proč jsi v Praze, proč nehraješ v Brně, Praha má velkou smůlu, že nemá Městské divadlo v Brně. I tady se samozřejmě dělá divadlo špatně a dobře, ale herci se tu na práci více koncentrují.

Nabídku Divadla pod Palmovkou jste však přijal, proč?

Nabídka hrát McMurphyho v Přeletu nad kukaččím

hnízdem se nedala odmítnout, ale kdyby mi Stanislav Moša řekl, že to nejde, že mě tu potřebuje, tak jsem zůstal v Brně. Vše, co jsem se naučil, jsem se totiž naučil tady. Do Prahy jezdím i z osobních důvodů, abych byl blízkou své přítelkyni.

Hrajete také v brněnském Divadle U stolu, jak se tam cítíte?

Hraji tam v inscenaci Život je sen a v Tragické historii o doktoru Faustovi. Je to pro mě velká zkušenost, protože jsem zvyklý na velká jeviště. U stolu se najednou bojím, že když pořádně roztáhnu ruce, odřu si nehty, víte, že vám je vidět každá piha na obličejích a že herectví se tam nedá ošidit. František Derfler vede divadlo s takovou nonšalancí a dobrotou, že pro všechny zúčastněné je to vždy velká radost.

Sledujete současné divadelní dění v Brně?

Bohužel na to nemám vůbec čas. Často hraji až pětadvacet představení za měsíc, začal jsem také točit seriál v Praze, s Palmovkou navíc hodně hostujeme. K tomu všemu hraji v pohádce O ztraceném princí režiséra Václava Křestka, která se teď v Praze natáčí. A když už nějaký volný čas mám, snažím se ho strávit jinak než znovu v divadle.

Jak jste již sám zmínil, hrajete v novém českém seriálu Ošklivka Katka. Co vám tato zkušenost přinesla?

Nejen, že je to jiné než divadlo, ale je to dokonce odlišné i od běžného filmového natáčení. Je to vše hektičtější, na postu režiséra se střídají tři lidé, což je na place poznat. Vymyká se to všemu, co jsem doposud zažil. Je tam neuvěřitelné množství textu, který musíme odříkat. Občas mě však zarazí nepřipravenost některých lidí.

Baví vás to? Nebo je to pro vás jen jedna z dalších možností, jak si vydělávat peníze?

Baví mě to. Je tam dobrá parta lidí, jako Veronika Žilková, Pepík Carda, a je tam zábava. Nikdy jsem tam nezažil problémy, беру to jako součást práce. Kdyby mi někdo nabídl třikrát do roka nějakou filmovou roli, tak bych se seriálem asi nezabýval. Takto si ale myslím, že je to normální. A jestli si někdo myslí, že se do této komerce nezapojí a má v sobě tu hrdost, tak at jí má. Já si za tím stojím, protože dělám svoji práci a dělám ji co nejlépe. To, že neovlivním práci střihačů, kamery, režie a hlavně scenáristů, s tím bohužel nic nenadělám.

Divadlo, seriál, hostování, vaše neustálé přejezdy z Brna do Prahy... Jste tak šťastný?

Myslím, že ano. Jsem šťastný. Občas mám jen problém, obzvláště před ostatními lidmi, projevovat emoce. **To říká herec?**

Ano. Ale pozor, na jevišti stojí Darryl van Horn, Le Bret, Algernon Moncrieff. Jsem to já, avšak v masce někoho jiného. Občas se mě lidé ptají, proč se neraduju. Já se dokážu radovat, jen nemám potřebu to zveřejňovat.

Markéta Stulířová, Deník, 26. 4. 2008

BRNĚNSKÝ »CHODNÍK SLÁVY« SE DNES ROZROSTE

Dnes (5. května) se v 17.30 hodin před budovou Městského divadla Brno (MdB) v Lidické ulici uskuteční setkání příznivců zdejšího vynikajícího komika Erika Parduse, který letos získal kromě řady dalších významných ocenění také Cenu Thálie,

i dalších významných osobností této přední české scény.

„Na zdejším „Chodníku slávy“ na brněnské Lidické ulici před naším divadlem ode dneška přibudou otisky rukou dalších umělců, kteří byli oceněni za své výkony,“ sdělila Haló novinám tisková mluvčí Veronika Poláčková. „Své ruce zde otiskne například Erik Pardus, který za uplynulou sezonu získal snad všechna možná ocenění, například Cenu festivalu České divadlo, Cenu Thálie, Cenu Alfréda Radoka, diváckou cenu Křídla, Cenu kolegia revue Dokořán, či první a druhé místo v anketě serveru i-divadlo v kategorii nejlepší mužský herecký výkon. Erik Pardus v pondělí večer vystoupí na Činoherní scéně jako Patron Fortunato v komedii Poprask na laguně v režii Zdeňka Černína - dalšího umělce, jehož otisky ode dneška přibudou na zdejším Chodníku slávy.“

Dlouholetý úspěšný režisér Zdeněk Černín, který si dnes v brněnském Městském divadle zahraje ve hře Poprask na laguně roli Patrona Toniho, však nebude jediným režisérem, který v podvečer otiskne své dlaně do betonu. Podobného ocenění se dostane také režisérce Haně Burešové, jež za vynikající ztvárnění dramatu Smrt Pavla I. získala Cenu Alfréda Radoka v kategorii inscenace roku 2007. Na chodníku v brněnské ulici zvěční otisk ruky také stálí spolupracovníci této i mezinárodně uznávané scény - hudební skladatel Vladimír Franz (získal Radokovu cenu za scénickou hudbu hned třikrát, a to za hudbu k inscenacím Amfitryon, Smrt Pavla I. a Znamení kříže) a Petr Kofroň (za Magickou flétnu).

Z herců se této cti dostane také úspěšně držitelce Ceny Thálie za výkon v roli Vypravěčky v muzikálu Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť Radce Coufalové; jako činoherní i muzikálová interpretka patří k oporám brněnského Městského divadla. Dnes večer Coufalová vystoupí jako Sukie v divácky stále úspěšném a realizačně dokonale připraveném muzikálu Čarodějky z Eastwicku, pod nějž se režijně podepsal zdejší ředitel, režisér Stanislav Moša. „Čarodějky“ dnes diváky potěší již postě.

Sedmkrát nominovaný na Cenu Thálie v oboru muzikálového herectví Jan Apolenář, rovněž vynikající představitel rolí činoherních a muzikálových, bude dalším, kdo na malé slavnosti zvěční své otisky v panoramatu slavných osobností. Dalším takto oceněným bude dlouholetý fotograf a šéfredaktor divadelní revue Dokořán Jef Kratochvil, který je také častým autorem otištěných fotografií z brněnských inscenací. „Všichni přátelé brněnského Městského divadla jsou na tento slavnostní akt pochopitelně srdečně zváni!“ dodala tisková mluvčí MdB Poláčková.

the, Haló noviny, 5. 5. 2008

DVANÁCTÁ ROČENKA MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

Je potěšitelné, že ročenky Městského divadla Brno se staly již tradicí. Navazují na významnou publikaci divadelního recenzenta a teatrologa Zdenka Smry s podtitulem „Svědectví diváka, recenzenta, kritika a historika o životě jedné divadelní scény“. Ročenka, v pořadí již dvanáctá, stejně jako všechny předcházející, je dokonale výtvarně zpracována a doplněna výtečnými foto-

grafiiemi Jefa Kratochvila a Tina Kratochvila ze zkušek inscenací, společenských setkávání, uměleckých zájezdů domácích i zahraničních a další činnosti této jedinečné brněnské scény. Jsou zde i podrobné záběry v kapitole Kalendárium Městského divadla Brno v sezóně 2006/2007. Ročenka seznamuje čtenáře s inscenacemi, členy souboru, hosty jednotlivých inscenací, recenzemi a úspěchy domácími i zahraničními.

V publikaci je uveden přehledně repertoár v sezóně 2006/2007, stáve uváděné hry s daty premiér a počtem repríz, dále Kalendárium Městského divadla, které seznamuje čtenáře s událostmi tohoto období, a seznam zaměstnanců i externích spolupracovníků. Publikaci na krásném křídovém papíru vydalo samo divadlo v čele s ředitelem Stanislavem Mošou a dalšími spolupracovníky - dramaturgem Janem Šotkovským a grafikem Jakobem Stejskalem. Autory jednotlivých pojednání a recenzí jsou teatrologové, publicisté, recenzenti a kritici: David Drozd, Patrick Fridrichovský, Josef Herman, Petr Christov, Jiří P. Kříž, Vít Závodský, Lenka Šaldová, Tomáš Hejzl, Vladimír Čech, Peter Stoličný a Mojmir Weimann, kteří jednotlivé inscenace přibližují, hodnotí a analyzují. Třísouborové divadlo, které hraje na dvou scénách, uvedlo v sezóně 2006/2007 243 představení na Činoherní scéně, 179 představení na Hudební scéně, 50 představení v České republice a 47 v zahraničí.

Městské divadlo Brno je umělecká instituce, která hledala, nalezla a dotvořila umělecký proces, který se projevuje výtečnými inscenacemi. Vděční diváci oceňují tuto svébytnou brněnskou scénu s jejími neopakovatelnými inscenacemi, které vždy přinášejí radost, potěšení a nádhernou atmosféru.

Eva Šlapanská, Kam - příloha č.5

NAPSALI NÁM

Vážená paní Barabášová,

Jednou ročně jezdím na jednání do Brna a nikdy si nenechám ujít divadelní představení u Vás. Tvrdil jsem a stále tvrdím, že jste nejlepší hudební divadlo nejen u nás, ale ve střední Evropě vůbec. Nejsem sice studovaný teatrolog nebo hudební expert, ale o muzikály a hudební divadlo vůbec se dohodobě zajímám. Viděl jsem desítky produkcí, ale Váš Josef, Ježíš, Zahrada divů, West Side Story nebo nejnověji Čarodějky se nad nimi vyjímají jako zjevení.

Nejen úžasně moderní a krásné divadlo, ale především Váš umělecký soubor je zárukou úspěchu. Pana Mošu už dlouho podezřívám z toho, že by dokázal inscenovat i telefonní seznam (a určitě by to bylo skvělé!), Váš orchestr výborně hraje a Vaši zpěváci a zpěvačky jsou bezvadní. Jako divák mám vždy velkou radost z toho, s jakým zápalem a zaujetím přistupují ke každému představení. Líbí se mi, jak naplno hrají a (světe div se!) čistě zpívají.

*Goethe-Institut Prag, Masarykovo nábřeží 32,
CZ-110 00 Praha 1, Studium němčiny, poznávání
Německa - Deutsch lernen Deutschland kennenlernen*

“RADOKOVSKÁ“ KRITIKA

VYSOCE VYZDVIHLA PRÁCI MdB

První měsíce roku bývají zaměřeny na rozličné bilancující kulturní ankety. Výjimkou není ani oblast Thálie, kde jich najdeme hned několik. Ty první připomeneme pro úplnost a blíže se soustředíme na tu po odborné stránce nejprestižnější – Ceny Alfréda Radoka.

Nejdříve přichází na řadu anketa Divadelních novin. Do 15. ročníku přispělo 93 kritiků a teatrologů, kteří v „Inscenaci roku 2007“ zmínili ve velkém žánrovém rozptýlu 51 titulů z 36 „tradičních“ i experimentálních scén. Jako obvykle si respondenti všimli převážně inscenací pražských nebo festivalových. Také tentokrát

však dosáhlo pozoruhodných výsledků právě Brno, jež se s celkovými 14 body prosadilo díky pěti souborům hned osmi tituly. Výrazně největší podíl tu mělo (po úspěšném Znamení a Amfitryona) právě MdB, a to činoherní i hudební repertoárovou linií. Čtvrté místo celostátního žebříčku získala sedmi hlasy dramaturgicky objevná tragédie D. S. Merežkovského Smrt Pavla I., přeložená brněnskou rusistkou D. Kšicovou a nastudovaná pražskou režisérkou Hanou Burešovou. Zaslouženou pozornost vzbudily rovněž české premiéry muzikálů Čarodějky z Eastwicku a Fame, režisovanou ředitelkou MdB S. Mošou.

Všem zájemcům otevřenou anketu uspořádal portál i-divadlo.cz. Zformuloval řádku pozitivních i negativních kritérií a podrobné výsledky vyhlásil již v únoru 2008. I zde došla práce MdB zřetelného uznání. V kategorii „Nejlepší inscenace roku 2007“ obsadily 2. místo Smrt Pavla I., 4. příčku Čarodějky, 8. V jámě Ilové a 12. Fame. V kolonce „Nejlepší ženský herecký výkon roku“ uzavírají první desítku R. Coufalová-Vidláková a J. Cvančarová; postupně pak narazíme na jména A. Antalové, M. Sedláčkové, L. Bartolšicové a P. Vitázkové. Ještě přesvědčivější je žebříček pánský: za postavy Kirsche a Pavla I. zvíťazil Erik Pardus před třetím P. Štěpánem, čtvrtým I. Ondříčkem a dále V. Skálou a M. Havelkou. Mnohoznačná kategorie „Jiný umělecký počín roku“ zahrnuje v úvodní dekádě vytvářkami J. Milfajta a Z. Štefunkovou, choreografa I. Barberiče a skladatele P. Ulrycha; za nimi se objevují A. Kučerová, V. Franz, T. Rusín a J. Dušek. V oddíle „Akce roku“ nejvíce bodů inkasoval loňský festival hudebních divadel Dokořán pořádaný MdB, které se nadto stalo interaktivním „Nejoblíbenějším divadlem roku 2007“. Ve třech záporně vymezených kategoriích („Propadák“ roku atp.) se MdB naštestití neobjevuje.

Z televize známý E. Pardus, vítěz poslední divácké ankety Křídla a držitel Ceny kolegia revue Dokořán, nastřádal hned tři celostátní individuální nominace; dokázal je proměnit všechny a stal se tak v souboru MdB kumštýřem nejpouštějším a nejčastěji interviewovaným. První ocenění přebíral 3. února 2008 na zahájení 13. ročníku festivalu „České divadlo 2008“ v Divadle na Vinohradech, a to za mimořádný výkon v dvojroli Kirsche a Höllrigla z Mošovy české premiéry dramatu F. Mitterera V jámě Ilové.

Výroční Ceny Thálie 2007 ve čtyřech kategoriích vyláskuje a poměrně složitě vybírá Herecká asociace. Mezi dvaceti nominovanými byli rovněž čtyři divadelníci brněnští. V přímém televizním přenosu se „zlaté kapličky“ 28. března t. r. zvíťazili hned dva členové ansámblu MdB: mezi činoherci E. Pardus za roli cara Pavla I. a v kategorii „Opereta, muzikál a jiný hudební dramatický žánr“ (oni v ní získala primát R. Coufalová-Vidláková a letos byla nominována i J. Cvančarová) Petr Štěpán coby démonický Darryl z Čarodějek.

Neobvyklá rovnost hlasů a tedy „ztrojení“ prvního místa ve dvou kategoriích provázely Ceny Alfréda Radoka, které byly již po šestnácti předávány tentokrát v Divadle Kolowrat 16. března 2008 (sestřih vysílala Česká televize 22. března). V širších nominacích mělo MdB hned čtyři želízka v ohni a Brno ještě další trojici. MdB, které loni vyhrálo kategorii hudební, proměnilo nyní dokonce nominace tři. K tomu zcela mimořádnému úspěchu poblahopřál v brněnském deníku Rovnost i ředitel ND D. Dvořák. Pořádající odborná revue Svět a divadlo (SAD) v 2. čísle jako každoročně zveřejnila podrobné výsledky, které televize ani denní tisk pochopitelně neznamenaly. Reprezentativní ankety se zúčastnilo 66 kritiků včetně několika brněnských. Svě tipy v devíti kategoriích zpravidla doprovdili stručným zdůvodněním. Do trojice vítězů kategorie „Nejlepší inscenace roku 2007“ zařadila se s 9 hlasy opět Smrt Pavla I. Pro ilustraci ocitujeme: „Nový překlad u nás málo známé historické tragédie popjala hostující režisérka s přesným vylíčením početných postav, vynalézavým využíváním principu kontrastu a s cítem pro nadčasové uchopení modelových situací“; „fascinující divadlo, nejlepší Burešové režie za posledních možná deset let“; „velkolepé historické, a přece současné plátno“. U tří respondentů se prosadily Čarodějky z Eastwicku („precizně nazívo hrající orchestr, pěvecké i pohybové dynamické pojednání davových scén, pointace jednotlivých výstupů a písní, spolehlivé technické triky a samozřejmě vhodné typové obsazení“) a konečně muzikál Fame. Z triády nejlepších inscenací vzešly rovněž vždy po devíti hledech vítězové za „Mužský herecký výkon roku 2007“. Cenu za titulní postavu přebíral i E. Pardus. „Jeho vladář je zprvu opojen neomezenou mocí, oplývá krutostí k poddaným i k velitelům, jhne v náruči milenký a nakonec se zcela obyčejně lidský boj tušené, blíží se smrti“; „Etablovaný komik nabídl v takřkajíc životní roli ambivalentní figuru zákeřné nevyzpytatelného paranoidního tyрана, provokujícího šaška i citlivého zranitelného snilka.“ Dále tu figurují Ondříčkův Pahlen a Havelkův Darryl, resp. V. Skála coby Keržencev v Divadle U stolu. U kategorie ženské se vždy dvěma hlasy prosadily „čarodějky“ A. Antalová, M. Sedláčková a I. Vaňková. V prestižním žebříčku „Divadlo roku 2007“ zařadilo se MdB mizivěním čtyř kritiků na 5.-8. místo: „Prvořadé centrum muzikálového divadla, s novátorskou dramaturgií kvalitních světových titulů a původních novinek, s výtečným souborem a s pozoruhodným činoherním programem“; „za výtvalou a clevědomou pracovitostí tří části autonomních těles se špičkovými inscenacemi“; „Hru roku 2007“ Zázrakem v černém domě vyhrál Brňan M. Uhde, připomenutý i jako libretista muzikálu Červený a černý. Dva teatrologové vyzdvihli hru J. Šimáčka a Z. Plachého Deník Krále: „Novinka z dlíny svérázného sdružení Sřežený Parnass přenesla syžetovou inspiraci veršovanou tragédií V. Huga do atraktivního současného francouzského kriminálního postředí“; „typické a příznačné prolínání vážných žánrů a postupů s nevážnými, kloubení vysokého s nízkým, jejich díla mají étos.“ Třetího laureáta přinesla MdB „Hudba roku 2007“. Partituru Smrti Pavla I. se jím znovu stal skladatel Vladimír Franz. Jeden ze 7 hlasů konstatuje: „Opulentní přívál Franzovy hudby bývá v inscenacích H. Burešové ukroceny a podřízeny režijnímu výkladu, o to podstatnější a působivější významotvorný prvek se však z ní stává.“ V téže části ankety se ocitli rovněž M. Štědrňo a P. Ulrych. Řadu jmen z okruhu MdB nacházíme pak mezi scénografy roku (T. Rusín, Z. Štefunková, J. Milfajt a A. Kučerová). Mezi „Talenty roku 2007“ se zařadili I. Ondříček a E. Pardus. V 16. anketě SAD prosadily se tedy umělecké počiny MdB v osmi kategoriích (z toho ve třech na pozici vítězů), což občasným paušalizujícím tvrzením o údajné „bulvárnosti“ jeho repertoárové nabídky přesvědčivě opouje.

Vít Závodský, foto: J. P. Kříž